

அப்பா என்விறாரு உயர் மானிடன்

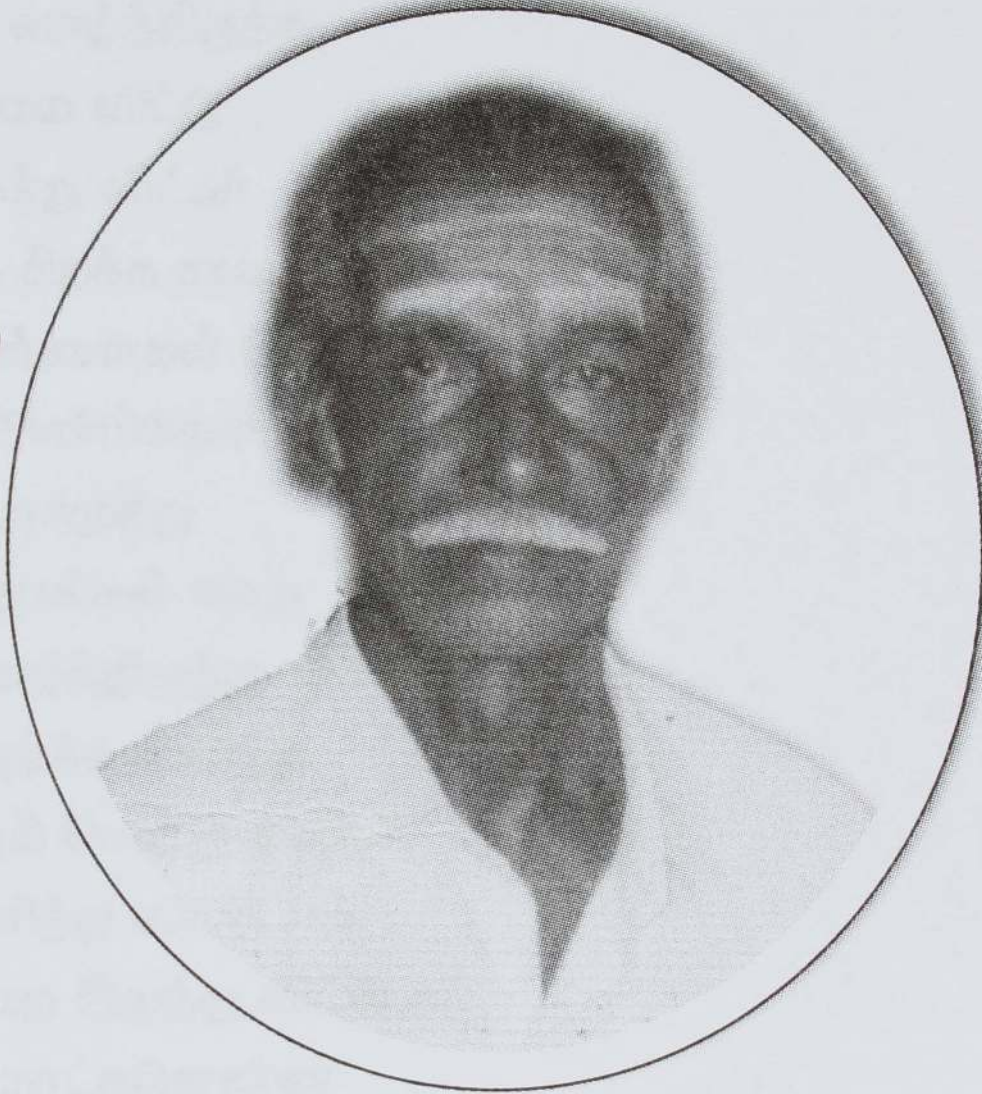
திரு. கண்டுமணி தம்பிராசா அவர்கள்

மண் மகிழ

1933

01

13

கண் வெகிழ

2016

01

22

மண்ணில் ப்றந்தோரல்லாம்
ந்ரந்தரமாய் வாழ்வதல்லை
மனதிலே வாழ்வேரல்லாம்
மண்ணிலே சாவதல்லை

வினாயகாசனம்

வினாயகாசனத்திற்குப் பஞ்சாங்கம்
மகாவித்யாபதி பஞ்சாங்கம்
வினாயகாசனத்திற்குப் பஞ்சாங்கம்
மகாவித்யாபதி பஞ்சாங்கம்

சோகத்தில் மூழ்கும் சொந்தங்கள்

இறைவனின் கிருபை கொண்டு
இம்மண்ணில் பிறந்திருந்து
இனிமையாய் உறவு கண்டு
இதயம் மகிழ வாழ்ந்திருந்து
தவித்தழ எம்மை விட்டு
தனியாக சென்று விட்டீர்
இல்லறத்தை சிறக்க வைத்து
எழிலோடு பிள்ளைகள் பெற்று
நல்லறமாய் அன்பினோடு
உள்ளத்தில் பாசமுற்று
இன்பத்தில் நாங்கள் வாழ
என்றுமே உழைத்திருந்து
துன்பத்தில் துடிக்க வைத்து
தொலை தூரம் சென்று விட்டீர்
அப்பாவை பிரிந்து விட்டோம்
அன்பொன்றை இழந்து விட்டோம்
முப்பத்தொரு நாட்களென்ன
முழுக் காலமும் நினைத்திருப்போம்
துயரங்கள் அணுகிடாமல்
தொல்லைகள் வந்திடாமல்
எங்களை அரவணைத்து
என்றுமே காத்திருங்கள்

இவ்வண்ணம்

அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும்

குடும்பத்தினர்

அண்ணா வீதி. கறுவாக்கேணி.

வாழைச்சேனை

அமரர், கண்டுமணி தம்பிராசா

அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு

ஈழத் திருநாட்டின் எழில் பொங்கும் கிழக்கு மாகாணத்தின் உயிர் மூச்சாக திகழும் மட்டு மாநகரின் வடபுறத்தே, வற்றாத ஆறோடி வளங் கொழிக்கின்ற ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பென்னும் அழகு மிகு கிராமத்தில் செழிப்புமிக்க குடும்பத்தில் செல்வாக்கோடு வாழ்ந்திருந்த கண்டுமணி- சந்தனம் தம்பதிக்கு பத்துப் பிள்ளைகள் பிறந்தனர்.

இவர்களில் ஐந்தாவதாக தம்பிராசா 1933.01.13ம் திகதி பிறந்தார். இவருடன் பிறந்தவர்களில் செல்லம்மா, கண்ணகை, நாகமணி, கணபதிப்பிள்ளை என்போரே உயிருடன் இருந்தனர். ஐந்து பேர் சிறுவயதிலே மரணமாகினர்.

அக்காலத்தில் படிப்பு என்பதை அறியாது மக்கள் தொழிலுக்கே முன்னுரிமை கொடுத்தபடியால் மூன்றாம் வகுப்போடு திண்ணைப் பள்ளியை முடித்துக் கொண்டவர். தச்சவேலையை பழகத் தொடங்கினார். பின்னர் தச்சவேலையில் மிகச் சிறந்தவராக விளங்குகையில் காளைப் பருவமெய்தினார்.

தச்ச வேலையின் பொருட்டு, கண்டுமணி, கணபதிப்பிள்ளை என்பவருடன் கல்முனை 03ம் குறிச்சிக்கு சென்று அங்கு தங்கி வேலை செய்து வருகையில், அங்கு கண்ணகை அம்மன் ஆலயத்தின் பிரதான வண்ணக்கரான அருணாசலம், சந்தனம் ஆகியோரின் மகளான விசாலாட்சியை 24வது வயதில் 1957.03.11ம் திகதி திருமணம் செய்து கொண்டார். விசாலாட்சிக்கு சிவமணி, சிவசுந்தரம், லெட்சுமி, சொளந்தரி ஆகிய சகோதர சகோதரிகளும் உள்ளனர்.

தம்பிராசா விசாலாட்சி தம்பதிகளுக்கு ஐந்த பிள்ளைகள் பிறந்தனர். மூவர் பெண்கள் இருவர் ஆண்கள் இவர்களில் மூத்தவர் பத்மாதேவி இவர் கறுவாக்கேணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் மூ.மகாதேவனை (முத்து மாதவன்) மணம்புரிந்தார் இவர்களுக்கு மதியூரதன், மதிவீணா, மதிசன், மதிசாந், சந்திரவாணு ஆகிய பிள்ளைகள் பிறந்தனர்.

இரண்டாமவர் நடராசா ஆவார் கறுவாக்கேணியை சேர்ந்த கதிர்காமத்தம்பி ஆனந்தியை மணம்புரிந்தார் இவர்களுக்கு கிரிசாந்த், கிரிசாந்தி ஆகிய பிள்ளைகள் பிறந்தனர் நடராசா மாற்றுப் பத்திரிகையான ராவயவில் பணிபுரிகின்றார்.

மூன்றாமவர் தேவராணி இவர் காறுவாக்கேணியை சேர்ந்த கதிர்காமத்தம்பி விஜயநாதனை திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்கு விதுசியன், சதுசியன் ஆகிய பிள்ளைகள் உள்ளனர்.

நான்காமவர் தேவராசா இவர் பிறந்த ஆறு மாதத்திலே மரணம் அடைந்தார்.

ஐந்தாமவர் சுசிகலாதேவி இவர் கறுவாக்கேணியை சேர்ந்த தேவராசாவை திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்கு நிலுக்கா என்ற பெண் பிள்ளை உள்ளது.

வளமார்ந்த வாழ்வும், பிள்ளைச் செல்வங்களும், பேரன், பேத்திகளும் கண்டு முழு மனிதப் பேறடைந்த அமரர் தம்பிராசா அவர்கள் கடந்த 2016.01.22ம் திகதி மாலை 4.30 மணியளவில் தனது 83வது அகவையில் இறையடி இணைந்தார்.

2016.01.23ம் திகதி சனிக்கிழமை கறுவாக்கேணி பொது மயானத்தில் ஏராளமான பொதுமக்கள், உற்றார், உறவினர் சூழ அன்னாரது நல்லடக்கம் இடம்பெற்றது.

முதுமை

காலம் விதைத்த வாழ்வினிலே
முதிய பருவம் உருவாகும் - இது
கடவுள் படைத்த விதியினிலே
காணுகின்ற முடிவாகும்

கருவில் சுமந்து கல்லறைக்கு
காட்டுகின்ற வழியாகும் - முதுமை
உருவில் மெலிந்து உணர்விழந்து
உயிரும் ஒடுங்கும் நிலையாகும்

இழமை இழந்த கோலத்திலே
இதய மெல்லாம் வலி சேரும் - தினம்
இனிமை மறைந்த போதினிலே
இருளும் முதியோர் வாழ்வாகும்

நடையும் தளர்ந்து தள்ளாடும்
நாடி நரம்பின் தடம்மாறும் - மனித
இடையின் எலும்பு கடுப்பாகும்
இடுப்பு வளைந்து கூனாகும்

கண்கள் சொருகி இருளாகும்
காணும் உருவம் வேறாகும் - உடல்
புண்கள் தோன்றி வலியாகும்
புதிய நோய்கள் உருவாகும்

சரீரம் உலர்ந்து சருகாகும்
சல்லடை போல சதிராடும் - முதுமை
சகலரும் மறந்த நிலையாகும்
சஞ்சலம் நிறைந்த வழியாகும்

தனித்தலென்பது பெருங் கொடுமை
தவித்துப் போகும் வதையாகும் - முதுமை
கழித்துப் பிரிக்கும் கணக்கல்ல
கூட்டிப் பெருக்கும் அன்பாகும்

நாளை நமக்கும் முதுமை வரும்
நலிவு தந்து தள்ளிவிடும் - இதை
இளையார் நெஞ்சில் பதித்திருங்கள்
இனிய தாம் முதுமையை காத்திருங்கள்

அன்பு கொண்டு அணைத்திருங்கள்
அழகுடன் பேசி மகிழ்ந்திடங்கள் - அவர்
துன்பம் நீக்கி வைத்திருங்கள்
துணையுடன் என்றும் வாழ்ந்திருங்கள்

எதுவும் மறக்கும் என்பதனால்
எல்லாம் பொறுப்பீர் இளையோரே - அவர்
இதயம் நோகச் செய்யாது
இனிமை பொங்கச் செய்வீரே...

வங்காளக் கடலின் மடியில்
வணப்புறத் தவழும் ஆற்றில்
பொங்குமோர் அழகின் அணைப்பில்
களப் பெல்லாம் மீன்கள் பாடும்

முகிலாடை தன்னைக் கழைந்து
மோகத் தால் முகமும் சிவந்து
முழுநிலாப் பெண்ணின் வடிவம்
முத்துப் போல் ஒளிரும் காலம்

இன. மத. மொழிகளென்ற
இழிவு தரும் பேதமின்றி
மனமெல்லாம் அன்பை விதைத்து
மலையென உயர்ந்த பீடம்

ஆயதோர் கல்வி கலைகள்
அழகுறு விளையாட்டு, வீரம்
தூய தோம்ப இறையில் பக்தி
துலங்கிடும் செல்வம், அறிவு

வாய் நிறைந்த சிரிப்பினோடு
வாசலில் நின்று வணங்கி
வாருமென அழைத்துச் சென்று
விருந்தோம்பும் இனிய அன்பு

இணையற்ற அழகு மிளிரும்
எங்களது மட்டு நகரில்
எழில் வளம் சுரந்து ஒளிரும்
இதயத் தால் வணங்குகின்றோம்

- முத்துமையாள் -

எனது அன்புத் தாத்தாவின் பிரிவினிலே...

தாத்தா...! என்னோடு மிகப்பிரியமாகவிருந்தார். அதிகமாக தொடர்புகள் இல்லாத போதும் அடிக்கடி கொழும்பிற்கு வரும் அவர் என்னோடு மிக மகிழ்ச்சியாக பேசி சிரிப்பார்.

ஒருமுறை எனக்கு சிறு விபத்து ஏற்பட்டது. அப்போது அவர் கொழும்பில் இருந்தார். எனக்கு காலில் காயப்பட்டு, கட்டுப்போட்ட படி வீட்டுக்கு வந்தேன். இதனைக் கண்டு துடித்துப் போன தாத்தா... “ஐயோ..! எனது பேரனுக்கு காலில் அடிபட்டு நடக்க முடியாது கஷ்டப்படுகிறானே, கையில் ஏற்பட்டிருந்தாலும் பரவாயில்லை” என்று பாசத்தின் மிகுதியால், அறியாது கூறியதை இன்று நினைத்தாலும் கவலையாக உள்ளது.

லண்டனில் வாழ்வதனால் அன்புத் தாத்தா இறையடி இணைந்த போது காணமுடியாத வேதனை ஏற்படுகிறது. எனது கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு எனது தந்தை, தாய், போன்றோர் எனது தாத்தாவும் உதவியிருப்பது வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒன்றாகும்.

தெய்வமாகியுள்ள தாத்தா என்னை அன்போடு அரவணைத்து காத்திருங்கள்.

கண்ணீர் ததும்பும்

பேரன், கிரிசந்த் (கவாஸ்கர்)

லண்டன்

எமது அன்புத் தாத்தாவுக்கு ஒரு கண்ணீர் மடல்

அன்பின் தாத்தா...!

நீங்கள் இறவனின் விதிப்படி இறையடி இணைந்து விட்ட நாளிலிருந்து.. எமது கண்ணீரில் கீறிய ஓவியமாக காட்சி தருகிறீர்கள். உயிரோடு வாழும் போது பெருமை தெரிவதில்லை. மறைந்த பின் தான் வெறுமை புரிகிறது. நீண்ட காலமாக கல்முனையில் நாம் வாழ்ந்த போதும் கறுவாக்கேணிக்கு வருகையில் உங்களுடன் சேர்ந்து மகிழ்ந்து, சிரித்து.. சேட்டை செய்து... ஓடி ஒளித்து...

நினைக்கும் போது நெஞ்சமெல்லாம் துடிக்கிறது. நோயுள்ள போது, உங்களை குளிக்க வார்த்து.. துடைத்து... நல்ல உடைகளை போட்டு.. உணவூட்டினேன்.. நான்வரும் போதெல்லாம் தாத்தாவுக்கு இந்தக் கடமைகளை மன நிறைவேடு செய்ததை பாக்கியமாகவே நினைக்கிறேன். இப்போது.. பகிடி பண்ணிச் சிரிக்க யாருமில்லையே தாத்தா...!

கடந்த காலங்களில் நமது குடும்பத்தை அன்பும், ஆதரவும் பொங்கிட பாதுகாத்தீர்கள். பிள்ளைகளை படிக்க வைத்து அழகுடனேயே வாழ்ந்தீர்கள். இரவு பகலாக துயரத்தை மறைத்து எல்லோரும் நன்றாக வாழ்வதற்காக உழைத்து ஓய்ந்ததை எப்படித் தாத்தா மறக்க முடியும்.

இப்போது தான் தாத்தா.. நீங்கள் இல்லையே என்ற கவலை வாட்டுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் அழுது துடிக்கிறோம்... கண்ணீர் துளிகளால் மாலை கோர்த்து உங்கள் காலடியில் சமர்ப்பிக்கிறோம். எங்களது வாழ்க்கையில் எல்லா வளமும், நலமும் பெற என்றும் எங்களோடு வாழ்ந்து எங்களை காப்பாற்றுங்கள் தாத்தா.

இவ்வண்ணம்

உங்கள் பிரிவால்

துயருறும்.

பேரன் விதுசியன்

கறுவாக்கேணி

- முத்துமாதவன் -

மீன்பாடும் தேனாடு எனப் போற்றப்படுகின்ற மட்டுமா நகரின் நுழைவாயிலான ஓட்டமாவடி கிராமத்திற்கு அழகூட்டுகின்ற ஆற்றோரம்... பாலத்திற்கு இடது புறமும், பிரதான சந்தியிலும் பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்கள். அங்கு பிள்ளையார் கோயில், வாசிக சாலை, மயானம், விளையாட்டு மைதானம் என்பவைகளை அமைத்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு புறத்தே சிகையலங்கரிப்பாளர்களும், ஒரு புறத்தே சலவைத் தொழிலாளிகளும் குடிமனைகள் கட்டி சிறப்புற வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களில் படிப்பாளிகள், கூத்துக் கலைஞர்கள், வைத்தியர்கள், பூசாரிகள் ஆகியோரிருந்தனர்.

காகித ஆலையிலும், புகையிரத இலாகாவிலும், நீர்ப்பாசன இலாகாவிலும் வேலை செய்தனர். இவர்களுக்கு சோதையன் கட்டு என்ற இடத்தில் வயல் காணிகள் இருந்தன. ஏர் பூட்டி, நிலம் விதைத்த சான்றோராய், ஊருக்கெல்லாம் உணவுட்டி மகிழும் விவசாய மன்னர்களாய் விளங்கினர். வியாபாரிகளாகவுமிருந்தனர்.

ஓட்டமாவடியில் அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் கல்வி கற்று வந்தனர்.

1956ல் கிழக்கு மாகாணத்தில் பாரிய வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டு ஆற்றோரமிருந்த தமிழர்களின் வீடுகள் யாவும் வெள்ளத்தில் மூழ்கியழிந்து போயின. பின்னாட்களில் முஸ்லிம் மக்களின் நெருக்குவாரமும் ஏற்பட பிரச்சினைகளோடு ஓட்டமாவடியில் இனி வாழ முடியாது என்ற நிலை தோன்றியதனால் எமது முன்னோர்கள் சுதந்திரமாக வாழ விரும்பி, தனியினமாக வாழ்வதற்கு இடம் தேடி ஓட்டமாவடியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி நடந்து வாழைச்சேனை - மட்டக்களப்பு நெடுஞ்சாலைச் சந்தியை மையப்படுத்தி காடுகளை வெட்டினர்.

ஓட்டமாவடிக்கும் - சந்திக்கும் இடையில் அப்போது ஒரு குடியாட்டங்களும் இருக்கவில்லை. பயங்கரமான பேய் வாழும் காடாக இப்பிரதேசம் காட்சி தந்தது. இவ்வாறு காடுகளை வெட்டி குடிசைகளை கட்டிக் கொண்டனர். இப்புதிய குடியேற்றத்திற்கு ஒரு பெயர் வைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்ட போது, நீர் நிரம்பிய ஒரு கேணியும், அருகே கறுவா மரங்களும் நிற்பதைக் கண்டு கறுவாக்கேணி எனப் பெயரிட்டனர். ஏற்கனவே இங்கு வாழ்ந்த மக்களும் இணைந்து கொண்டனர். பின்னர் ஓட்டமாவடியிலுள்ள தமது குடியிருப்புகளை குறைந்த விலைகளுக்கு முஸ்லிம்களுக்கு விற்ப்பனர். அத்தோடு 1996ம் ஆண்டு கோயில் காணியும் விற்கப்பட்டு கறுவாக்கேணியில் அமைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் கோயிலுக்கு மகா மண்டபமும் கட்டப்பட்டது. சோதையன் கட்டிலுள்ள வயல் காணிகளும் படிப்படியாக விற்பனை செய்யப்பட்டது.

05 ஏக்கர் விஸ்தீரணம் கொண்ட தமிழர்களின் பொது மயான பூமியை சுவீகரித்து தற்போது அரசு தனியார் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன.

கறுவாக்கேணி கிராமம் குறுகிய காலத்தில் துரித வளர்ச்சியடைந்தது. பாடசாலை, மயானம், கோயில், குடியிருப்புகள் என்பன அழகாக உயர்ந்தன.

என்னுள்ளே வாழும் அப்பா!

- த. நடராசா -

எனது குடும்ப வாழ்விற்காக பாடுபட்டு உழைத்து எம்மை வாழ வைத்த அப்பா கடந்த 2016.01.22ம் திகதி தனது 83ம் வயதில் இயற்கை எய்தியிருக்கின்றார். அவர் இயற்கையெய்திய நேரத்தில் நான் ராவய பத்திரிகை நண்பர்களுடன் திருகோணமலையில் நின்றிருந்தேன். கோணேஸ்வர ஆலயத்திற்கு சென்று வழிபாடு வெளிவரும் வேளையில் எனது தொலைபேசி அலறியது. எனது அப்பாவிற்கு இறுதி மூச்சு இழுப்பதாக.... எனது சகோதரி அமுதபதி என்னிடம் கூறினார். உடனே நான் பெருந்துயர் கொண்டவனாக, அப்பாவுக்கு தொலைபேசியை கொடுக்குமாறு அக்காவிடம் கூற, அவர் அப்பாவின் வாயருகே தொலைபேசியை பிடித்ததும் நான் “அப்பா... அப்பா...” என்று நாத் தழும்ப அழைத்தேன். அப்பாவின் இறுதி மூச்சு மிக பலமாக மட்டும் கேட்டு பின்னர் படிப்படியாக சிறுத்து ஓய்ந்து நிசப்தமாயிற்று. நான், அப்பா இறந்து விட்டாரென அழுதேன்.

பின்னர், எனது சுற்றுலா நண்பர்களுக்கு விடயத்தை கூறிவிட்டு எனது மகள், மனைவியுடன் எனது தாய் மண்ணாகிய கிராமத்திற்கு உடன் புறப்பட்டேன்.

இவ்வேளையில் எனது அப்பாவின் நினைவலைகளும், எனது வாழ்வின் நிலைகளும் நினைவுக்கு வந்தன.

கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பில் கண்டுமணி, சந்தனம் தம்பதியருக்குப் பிறந்த 10 குழந்தைகளில் எனது தந்தையாரும் ஒருவராக 1933.06.13ம் திகதி பிறந்தார்.

சாதாரண குடும்பப் பின்னணியை கொண்ட எனது தந்தையால் பாடசாலைக் கல்வியை நீண்ட காலம் தொடர முடியவில்லை. பின்னர் தச்சவேலையில் ஆர்வம் கொண்டு சொற்ப காலத்திலேயே தச்சத் தொழிலில் சிறந்த வல்லுனராக எழுச்சி பெற்றார். இவருடைய தொழில் திறமை கண்டு கல்முனை நகரம் அவரை அழைத்தது. அங்கு சென்று தொழில் புரிந்தார். அங்கு வாழ்ந்த காலத்தில் பறங்கியர் சமூகத்துடனும் முஸ்லீம்களுடனும் அவருக்கு நல்ல உறவு இருந்தது. முஸ்லீம் வர்த்தகர்கள் இவரை “ஜப்பான் ஓடாவி” என செல்லமாக அழைப்பர். கல்முனையில் பணியாற்றிய போது தான் கல்முனை 3ம் குறிச்சி கண்ணகை அம்மன் ஆலய பிரதான வண்ணக்கர் அருணாசலத்தின் மகளான விசாலாட்சி என்ற எனது அம்மாவை திருமணம் செய்தார். ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பு பிறந்த வீடாகவும், கல்முனை புகுந்த வீடாகவும் அவருக்கு மாறியது.

எனது குடும்பம் கல்முனையில் வசித்த போதே நான் பிறந்தேன். எனக்கு கல்முனை பிறந்த வீடாயிற்று. பிள்ளைகளின் கல்வியில் அப்பா எப்போதும் கவனமாக இருந்தார். தான் படிக்கவில்லை பிள்ளைகளாவது கட்டாயம் படிக்க வேண்டும் என்ற அவா அவருக்கு இருந்தது.

நான் கல்முனை இராமகிருஷ்ண மிஷன் கல்லூரியில் கல்வி கற்பதற்காகச் சேர்க்கப்பட்டேன். அப்பாதான் பாடசாலையில் சேர்த்தார். நான் அவரது செல்லப்பிள்ளை பாடசாலைக்கு அருகில் உள்ள தேநீர் கடையில், “நான் எப்போது எது கேட்டாலும் கொடுங்கள்” என முதலாளியிடம் கூறி எனக்காக தனிக்கணக்கே திறந்தார். கல்லூரி விடும் போதெல்லாம் என் கைகளில் தின்பண்டங்கள் இருக்கும்.

எனது சிறு பிராயத்தில் திருமணம், பிறந்த நாள் விழா, பண்டிகை காலங்களிலும் அவரது பிறந்த ஊருக்கு அழைத்துச் செல்வார். அப்போது அவரது உறவினர்களும், ஊரார்களும் அவரை மிக அன்போடு வரவேற்பார்கள்.

அப்பா வேலைக்கு செல்லும் காட்சியே மிக அழகானது. அரைக் காற்சட்டை, அரைக்கைச்சட்டை என்பதே அவரது தொழில் சீருடை. நெற்றியில் நீட்டி இழுக்கப்பட்ட திறுநீறும் சந்தனப் பொட்டும் எப்போதும் இருக்கும். ஒரு புன்சிரிப்புடன் நிமிர்ந்தபடியே நடந்து செல்வார். ஏனைய விடயங்களுக்கு செல்லும் போது வேஷ்டியும், வெள்ளைச் சேர்ட்டும் அணிந்திருப்பார். வீதியில் செல்லும் போது தெரிந்தவர்களை சந்தித்து புன்முறுவலுடன் கலந்துரையாடுவதற்கு அவர் என்றுமே தயங்கியதில்லை.

இக்கால கட்டத்தில் வாழைச்சேனை காகித ஆலையில் தச்சு வேலைக்காக கறுவாக்கேணிக்கு வந்து குடியேறும் நிலை தோன்றியது. தச்சுப் பிரிவில் அப்பாவும் வேலையில் சேர்ந்தார். நாம் குடும்பத்துடன் கறுவாக்கேணிக்கு இடம்பெயர்ந்தோம். அன்றிலிருந்து கறுவாக்கேணியை எமது வாழ் பூமியாயிற்று. இங்கும் அப்பா எல்லோருடனும் உறவு புண்டார்.

அதன் பின்னர் சில ஆண்டுகளில் நான் ஏறாவூர் அலிகார் மகா வித்தியாலயம், வந்தாறுமுலை மத்திய மகா வித்தியாலயம், சித்தாண்டி மகா வித்தியாலயம் போன்ற பாடசாலைகளில் உயர் கல்வி கற்று வரும் வேளையில் தமிழ் அரசியல் போக்குகளும், தமிழ் உணர்வும் என்னை மாணவர் பருத்திலேயே அரசியலுக்கு ஈர்த்தது. தமிழ் அரசியல் பால் ஈடுபாடு கொண்டு தமிழ்த் தேசியத்தில் பற்றுள்ளவனாக மாறினேன்.

1980களில் நாட்டின் இனப்பிரச்சினை உத்வேகமடைந்தது. இளைஞர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இயக்கங்களில் சேர்ந்தனர். நான் மட்டும் இவற்றிலிருந்து எவ்வாறு ஒதுங்கியிருக்க முடியும்? நானும் இணைந்து கொண்டேன். ஒரேயொரு மகன் அரசியலுக்கு செல்வதை அப்பாவின் மனம் ஏற்கவில்லை. கவலையுடன் சகித்துக் கொண்டார். இயக்க அரசியல், இயக்க முரண்பாடாக வளர்ச்சி பெற்ற போது என்னையும் பாதித்தது. தலைமறைவு வாழ்க்கையை வாழ வேண்டியாயிற்று. ஒரு நாள் புகையிரத எஞ்சின் அறைக்குள் மறைந்து கொண்டு கொழும்புக்கு பயணமானேன்.

தனது ஒரே மகனுக்கு ஏற்பட்ட உயிர் நெருக்கடி அப்பாவை பாதித்தது. மருமகள் அநாதையாகி விடுவாளோ என்ற கவலையும் அவரை வாட்டியது. கொழும்பில் நீண்ட காலம் நிரந்தர தொழில் எனக்கு கிடைக்கவில்லை. அதற்குள் இரு பிள்ளைகளும் பிறந்து விட்டார்கள். அப்பா தான் உழைத்த பணத்தை எனது செலவிற்காக கொழும்புக்கு

கொண்டு வந்து தருவார்.

அப்பாவின் ஆசிகளால் மாற்றுப் பத்திரிகையான ராவயவில் எனக்கு தொழில் கிடைத்தது. எனக்கு தொழில் கிடைத்தது என்பதை விட அப்பா சந்தோஷப்படுகின்றார் என்ற திருப்தி எனக்கு இருந்தது.

கொழும்பில் கலாநிதி விக்கிரமபாகு தலைமையிலான நவசமசமாஜக் கட்சியில் ஒரு அரசியல் செயற்பாட்டாளராக நான் இணைந்தேன். தமிழ்த்தேசியம் என இருந்த எனது அரசியல் இலக்கு “தமிழ்த்தேசியமும் சமூக மாற்றமும்” என்பதாக வளர்ச்சி பெற்றது. இந்த வளர்ச்சி அப்பாவையும் அவரது இயல்புகளையும் உயர்ந்த கோணத்தில் பார்க்கும் நிலையை எனக்கு ஏற்படுத்தியது. என்னுள் அப்பா ஒரு உயர்மானிடனாக எழுச்சி பெற்றார்.

அப்பா எனக்கு செய்தவை அளவிட முடியாதவை. அந்தளவிற்கு என்னால் செய்ய முடியவில்லை. வாழ்விடம் என்னை அவரிடமிருந்து கற்றுத் தூர வைத்திருந்தது. ஆனால் அவர் மீது எனக்கு இருந்த பாசம் என்றும் குறைந்ததாக இருக்கவில்லை.

அப்பாவின் இறுதிக் காலத்தில் நோய் ஒரு பக்கம், வயது முதிர்ச்சியின் பின்விளைவு ஒரு பக்கம் ஒரு சிறு குழந்தையை பராமரிப்பது போன்ற நிலைக்கு சென்றது. நான் இல்லாவிட்டாலும் எனது சகோதரிகளும் மைத்துனரும் பேரப்பிள்ளைகளும் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு அப்பாவை பராமரித்தனர்.

அப்பா என்னுடன் மட்டுமல்ல எனது துணைவி, பிள்ளைகள் மீதும் அளவு கடந்த பாசம் கொண்டிருந்தார். அவர்களும் அவ்வாறே அப்பா மீது பாசம் கொண்டிருந்தனர். நான் கொழும்பிலிருந்து குடும்பத்துடன் ஊருக்கு வரும் போது அப்பாவிற்கு சுய நினைவு மிகக் குறைவு. ஆனாலும் நடராஜா வந்திருக்கின்றான் என தெளிவாகவே அடையாளம் காண்பார்.

மற்றவர்களுக்கு அப்பா இறந்திருக்கலாம். எனக்கு அவர் இறக்கவில்லை. அவர் என்னுள்ளேயே தொடர்ந்து வாழ்கின்றார். நான் இருக்கும் வரை அப்பாவும் என்னுடன் இருப்பார்.

அப்பாக்களின் இழப்பு

- சி.அ. டீயாதினங்கம் -

தோழர் நடராசாவின் தந்தையார் தம்பிராசா காலமாகி விட்டார் என தோழர் ஜனகன் எனக்கு தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்தார். இதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பும் கூட மரணம் இடம்பெறலாம் நாம் செல்வதற்கு தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றும் ஜனகன் கூறியிருந்தார். நானும் தயாராகவே இருந்தேன். துரதிஸ்ட வசமாக மரணம் நிகழ்ந்த அன்று காலை தான் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தேன். தொடர்ந்து இன்னொரு பயணத்தை மேற்கொள்ள உடம்பு எனக்கு இடமளிக்கவில்லை. என்ன செய்வது வயதுத் தளர்ச்சி நாம் விரும்புவதையெல்லாம் செய்யவிடுவதில்லை. ஒரு வாரத்திற்கு மேலான லீவின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்ததால் எனது சட்டத்தரணி அலுவலக வேலைச் சுமை வேறு.

தோழர் நடராசாவிற்கு உடனடியாக தொலைபேசி எடுத்து நிலைமைகளை விசாரித்தேன். மரண சடங்கில் கலந்து கொள்ள முடியாத கவலையையும் தெரிவித்தேன். தோழர் நடராசா தனது வழமையான பாணியில் “அதெல்லாவற்றிற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். 31ம் நாள் நிகழ்விற்கு வரலாம் தானே” என்று ஆறுதல் கூறினார். தொடர்ந்து மரணச் சடங்கு நடைபெற்ற நாள் இரவு மீண்டும் தோழர் நடராசாவுடன் தொடர்பு கொண்டு மரணச் சடங்கு நல்லபடியாக இடம்பெற்றதா? என விசாரித்தேன். எல்லாம் நல்லபடியாக இடம்பெற்றது. தோழர் ஜனகன் உட்பட “ராவய” பத்திரிகை நண்பர்கள் மரணச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர் எனத் தெரிவித்தார்.

தோழர் நடராசாவின் குடும்பம் மட்டுமல்ல அவரது சகோதரியின் குடும்பமான முத்துமாதவனின் குடும்பமும் எனக்கு நன்கு அறிமுகம். வாழைச்சேனைக்கு செல்லும் போதெல்லாம் மட்டக்களப்புக்கேயுரிய உபசரிக்கும் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் எம்மை வரவேற்கும் குடும்பம் அவருடையது. உணவளிக்காமல் எம்மை ஒரு போதும் அவர்கள் திருப்பி அனுப்புவதில்லை. நாமும் தனியாகச் செல்லாமல் கூட்டமாகவே செல்வோம். எத்தனை பேர் வந்தாலும் அவர்கள் உணவளிக்கப் பின்னிற்பதில்லை. மற்றவர்களை உபசரிப்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளும் பண்பாடு மட்டக்களப்புக்கேயுரியது. இதைத்தான் “பாயில் ஒட்டிப் போடுவார்கள்” எனக் கூறுகின்றார்களோ தெரியாது.

எனது சகோதரர் சிவத்தமிழ் வித்தகர். சிவ மகாலிங்கம் ஒரு வாரம் இவரது சகோதரியின் வீட்டில் தங்கியிருந்து அவர்களது அம்மன் ஆலயத்தில் தொடர்ந்து சமயப் பிரசங்கம் செய்தார். அவர் எனக்கு வியந்து கூறியவை மூன்று விடயங்கள். ஒன்று மட்டக்களப்பு சமூகத்தின் மற்றவர்களை உபசரிக்கும் பண்பாடு, இரண்டாவது சமயப் பிரசங்கங்களை அமைதியாக விருப்பத்துடன் கேட்கும் மனப்பாங்கு. மூன்றாவது அம்மன் மீது கறுவாக்கேணி மக்களுக்குள்ள அளவு கடந்த பக்தி. அம்மன் கோவில் தீர்த்தத் திருவிழாவன்று பாற்குடம் ஏந்திச் செல்லும் பவனி கண்டு தான் அதிசயித்ததாக அவரே கூறினார்.

அம்மன் வழிபாடு ஏனைய பிரதேசங்களை விட மட்டக்களப்பில் சற்று அதிகம் தான். வெப்பவலயப் பிரதேசங்களுக்கேயுரிய நோய்களிலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகத்தான் இது அதிகமாக இருக்கின்றது என்பது ஒரு சாராரின் கருத்து. இதில் உண்மையும் இருக்கலாம். நில, காலநிலைச் சூழலுக்கும் வழிபடும் தெய்வங்களுக்கும், வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் நிறையவே தொடர்புகள் உண்டு. தெய்வங்கள், சடங்குகள், உணவு முறைகள் எல்லாம் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடுகளே. கறுவாக்கேணி கிராமத்திற்கு வேறு ஒரு நெருக்கடியும் உண்டு. போரினால் அதிகளவில் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களில் இதுவும் ஒன்று. இந்தப் பாதிப்புகளிலிருந்து அம்மன் தான் எம்மைப் பாதுகாத்தார் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை.

உண்மையில் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் பாதிப்பு வடக்கில் அதிகம் இல்லை. கிழக்கிலிருந்து தான் உண்டு. வடக்கில் வேண்டுமென்றால் மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களின் எல்லைப் புறங்களில் இருக்கின்றது எனலாம். கிழக்கில் ஒவ்வொரு கிராமமும் அதனை அனுபவிக்கின்றது. இனப்பிரச்சினை என்பதே ஒரு தேசிய இனமாக வாழ்வதில் உள்ள நெருக்கடிகள் தான். ஒரு தேசிய இனத்தை தாங்கும் தூண்களாக இருப்பவை நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், மக்கள் கூட்டம் என்பவையே. இவை சிதைக்கப்படுவது தான் இனப்பிரச்சினை. இனப்பிரச்சனைக்கான தீர்வும் இச்சிதைப்பிலிருந்து பாதுகாப்பதாக இருக்க வேண்டும்.

சிங்கள தமிழ் முரண்பாடும் முஸ்லிம் - தமிழ் முரண்பாடும் இங்குதான் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இவை இவ்விரண்டிற்குமிடையில் தமது இருப்பைப் பேண முடியாமல் கிழக்கின் கிராமங்கள் தடுமாறுகின்றன. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் கல்குடாத் தொகுதியில் இச்சிதைப்பு நடவடிக்கைகள் சற்று அதிகம். ஆயுதப் போராளிகளும் இங்கிருந்து அதிகம் தோன்றினர். கறுவாக்கேணிக் கிராமம் ஓர் எல்லைக் கிராமமாக இருந்ததினால் போர்க் காலத்தில் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகள் வார்த்தைகளில் அடங்காதவை. தினமும் எங்காவது ஓடுவதற்கு தயாராக இருக்க வேண்டிய நிலை. அம்மன் மீது அவர்களுக்கிருந்த அளவு கடந்த பக்தியை இந்தக் கோணத்திலும் பார்க்க வேண்டும்.

தோழர் நடராசா ஒரு போராளி. அதுவும் மற்றவர்களைப் போலல்லாது தேசிய இனப்பிரச்சனையை சமூக மாற்றக் கண்ணோட்டத்திலும் பார்த்தவர். “தமிழ்த் தேசியமும் சமூக மாற்றமுமே” அவரது அரசியல் இலக்கு. ஆனால் அவரது குடும்பத்தில் ஒரேயொரு ஆண்மகன் அவர். மூன்று பெண்களுக்கு மத்தியில் பிறந்தவர். சுருக்கமாகக் கூறினால் பெற்றோரினதும் சகோதரிகளினதும் செல்லப் பிள்ளை. எண்பதுகளில் ஏற்பட்ட தமிழ்த்தேசிய எழுச்சி அவரையும் போராளியாக்கியது. தேசிய இன ஒடுக்குமுறைப் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர் தனது சமூகக் கடமைகளை ஆற்றாது எப்படி இருக்க முடியும்?

தோழர் நடராசாவிற்கு உயிர்ப் பாதுகாப்பு நெருக்கடி வந்தது. அந்த நெருக்கடி அரசினால் வந்தால் கூட சகித்துக் கொள்ளலாம். நம்மவர்களினாலேயே வந்தால் எப்படித்தான் சகித்துக் கொள்ள முடியும். ஒரு நாள் புகையிரதம் மூலம் அதுவும் புகையிரத எஞ்சின் அறையில் ஒழித்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு தப்பி ஓடினார். தாம் தவம் கிடந்து பெற்ற

ஒரேயொரு ஆண்மகனுக்கு உயிர் நெருக்கடி வந்ததால் அவர் பிறந்த குடும்பமே ஆடிப் போனது. தந்தை தம்பிராசா அதனையே நினைத்து ஏங்கி மனநோயாளியாக மாறினார். தனது ஒரேயொரு ஆண் மகனை இழந்து விடுவோமோ என்ற அச்சத்திற்கப்பால் தனது மருமகளும், அநாதையாகிப் போய்விடுவார்களோ என்ற கவலை அவரை வாட்டியது.

கொழும்பிற்கு வந்த தோழர் நடராசாவினால் எப்படி சும்மா இருக்க முடியும். விக்கிரமபாகு தலைமையிலான நவசமசமாஜக் கட்சியில் இணைந்தார். மாற்றுப் பத்திரிகையான ராவயவில் ஒரு பணியாளராக சேர்ந்தார். சிங்கள முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளுடன் இணைந்து தனது அரசியல் வாழ்வைத் தொடர்ந்தார். தந்தையின் நோய் குணமாவதற்கு அவர் இடத்தைக் கொடுக்கவில்லை.

அப்பாக்களின் இழப்பு மிகப்பெரும் வலியைத் தருவது அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும் போது அவர்களின் அருமை தெரிவதில்லை. அவர்கள் இறந்த பின் அவை ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்து எம்மை வாட்டும். தோழர் நடராசாவைப் போல நானும் தமிழ்த்தேசியத்தையும், சமூக மாற்றத்தையும் அரசியல் இலக்காகக் கொண்ட அரசியற் செயற்பாட்டாளன் தான். தோழர் நடராசா கொழும்பிற்கு தப்பி ஓடினார். நான் நான்கு வயதுக் குழந்தையை தோளில் தூக்கிக் கொண்டு ஒரு கையால் என் காதல் துணைவியின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு தமிழ் நாட்டிற்கு தப்பி ஓடினேன். நம்மவர்கள் தான் என்னையும் துரத்தினர்.

என் தந்தையின் மரணம் நான் தமிழ்நாட்டில் இருந்த போது நிகழ்ந்தது. தோழர் நடராசாவிடமிருந்து தனது தந்தைக்குரிய இறுதிக் கிரியைகளைச் செய்வதற்காவது சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. எனக்கு அதுவும் கிடைக்கவில்லை. குற்ற உணர்வால் நான் துவண்டு போனேன். தந்தையின் நினைவுகள் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்து வாட்டி வதைத்தன. திடீரென வந்த மரடைப்புத்தான் அவரது மரணத்திற்கு காரணம். மரணத்திற்கு அதிகம் அவசியமில்லாத 64 வயதில் அவர் மரணமாகியதற்கு நான் தான் காரணம். பிள்ளைகளே தமது உலகம் என வாழும் யாழ்ப்பாண சராசரிப் பெற்றோருக்கு பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட உயிர் அச்சுறுத்தல்களை எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்ள முடியும். அத்துயரங்களிலிருந்து விடுபட எனக்கு ஒரு மாதத்திற்கு மேல் சென்றது.

ஒரு வகையில் நானும் தோழர் நடராசாவும் கொடுத்து வைத்தவர்கள். எங்கள் இருவருக்கும் நல்ல துணைவிகள் கிடைத்தார்கள். எந்த நெருக்கடி நிலையிலும், எந்த துயர நிலையிலும் நாம் உள ரீதியாக விழுந்து போகாமல் தடுக்கும் ஆற்றல் அவர்களுக்கிருந்தது. அரசியல் செயற்பாட்டாளர்களுக்கு தினமும் நெருக்கடி தான். நல்ல துணைவிகள் இல்லாமல் அந்நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுப்பதும் கடினம்.

“மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை என்னோற்றான் கொல்லெனும் சொல்” என்றான் வள்ளுவன். இம்மகனை பெறுவதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவம் செய்தானோ என மற்றவர்கள் கூறும்படி வாழ்வதே இதன் பொருள். தோழர் நடராசா மட்டுமல்ல அவரது சகோதரிகளும் இதற்கு சான்று.

தந்தைக்கு மகன் செய்யும் மிகப்பெரும் அஞ்சலி இதுவாகத்தான் இருக்க முடியும்.

நான் அதிர்ந்து போனேன்

- என். ஜனகன்-

வழமைப் போல் புதிய சமதர்மம் பத்திரிகையின் பெப்ரவரி வெளியீடு தொடர்பாக தோழர் நடராசாவுன் தொடர்பு கொண்ட போது நடராசா தனது தந்தையின் பிரிவு பற்றிய செய்தியை எனக்குத் தெரிவித்தார். நான் அதிர்ந்து போனேன். சில காலத்திற்கு முன்பு நடசாராவின் அப்பா சுகயீனமுற்றிருக்கும் போது அவர் எம்மை விட்டு பிரிந்து விடுவார் என்ற நிலையே காணப்பட்டது. ஆனாலும் பின்பு அவர் சுகப்பட்டு நடராசாவிற்கு மகிழ்வை வழங்கியிருந்தார்.

கிழக்கு மாகாண மக்கள் விருந்தோம்பளில் அதிகம் பிரியமானவர்கள் என்பதை நான் பல வழிகளிலும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். பலமுறை நேரிலும் உணர்ந்தேன். நடராசாவின் தந்தையுடன் பழகும் வாய்ப்பும் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் கிடைத்தது. அந்த குறுகிய காலப்பகுதியில் அவருடைய குணம், பண்பு, பெருந்தன்மை யாவற்றையும் என்னால் உணர முடிந்தது. தோழர் நடராசா கிழக்கு மாகாணத்தில் சிறிய கிராமத்தில் இருந்தே கொழும்புக்கு வந்தார். அவர் கடந்த 20 வருடங்களுக்கு மேலாக எனக்கும் அவருக்கும் உறவு நீடித்து வருகிறது. அவரை ஒரு தமிழ்த் தேசியவாதியாகவும், பொதுவுடமை வாதியாகவும், ஊடகவியலாளராகவும் பார்க்க முடியும். அவ்வளவு திறமைகளும் அவரிடம் இருந்தது.

பொதுவாக எம்மைப் பெற்றோர் நாம் பொது வாழ்வில் ஈடுபடுவதை விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் நடராசா சிறு வயதிலிருந்தே சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொள்வதற்கு அவரின் தந்தையின் வழிகாட்டலே அதற்கு வழிசமைத்தது.

நடராசாவின் அப்பாவை எல்லோரும் “ஜப்பான் பாஸ்” என அழைக்கும் நிலைக்கு அவரது வாழ்வில் பல்வேறு வடிவங்கள் எடுத்திருந்தன. நுட்பமான அறிவு மற்றவர்களை அந்நியோன்யமாக பழகும் பாங்கு போன்ற சிறப்புகளினூடாகவே எம்மால் சமூகத்தின் பார்வையில் உயர முடியும்.

தற்போது நடராசாவிடம் வடக்கிலா, தெற்கிலா, கிழக்கிலா, மலையகத்திலா அதிகம் தொடர்பு என்று கேட்டால் நடராசாவால் பதில் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் அவருக்கு எல்லா திசையிலும் தொடர்புகள் குவிந்திருக்கின்றது.

மற்றவர்களுக்கு உதவும் மனப்பான்மை, மற்றவர்களுக்காக போராடும் துணிச்சல், எடுத்துக் கொண்ட கருமத்திற்காக அர்ப்பணிக்கும் போக்கும் போன்ற குணவியல்புகளும் நடராசாவிடம் அதிகம் காணப்படும்.

புதிய சமதர்மம் பத்திரிகை உருவாக்கம், நவசமசமாஜக் கட்சியின் தமிழ்ப் பிரிவின் தோற்றம் இவை யாவற்றுக்கும் பின்னால் நடராசாவின் பெருமதி மிக்க பணிகள் நிறையவே உள்ளன. தற்போது எம்மை விட்டுப் பிரிந்துள்ள நடராசாவின் அப்பா தம்பிராசாவின் உயர்ந்த குணங்களே எம்மை சிந்திக்க வைத்துள்ளது. ஒரு பலமான சமுதாய வாழ்வை அவர் நேசித்திருந்தார். அதை மெய்ப்பிக்க நாம் தொடர்ந்து பாடுபடுவோம்.

மகிழ்ச்சிகரமான மரணம்

- விக்டர் ஐவன் -

நடராசாவின் தந்தையின் மரணச் செய்தியை ராவய சக ஊழியர் மூலம் தெரிந்து கொண்டு நடாவை தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு மரணம் தொடர்பான விபரங்களை கேட்டுக் கொண்டு தந்தையின் வயதையும் கேட்டேன். நடா தந்தையின் வயது 83 என்று நடா கூறினார். அதற்கு நான் 'ஆறுதலான மரணம்' என கூறினேன். இவரது தந்தை கண்டுமணி தம்பிராசாவிர்க்கு எனது இறுதி அஞ்சலியாக இக்கட்டுரையை சமர்ப்பிக்கிறேன்.

- விக்டர் ஐவன் -

பெரும்பாலான முதியோர்கள் அவர்களது ஓய்வுக் காலத்தை எட்டியவுடன் அல்லது வயோதிப நிலையை அடைந்தவுடன் அநாவசியமாக தங்களது மரணம் தொடர்பாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களாக மாறுகின்றனர். மரணம் தொடர்பான அச்சத்தையும் பச்சாதாபத்தையும் தங்களுக்குள்ளே வளர்த்துக் கொள்வார்கள். தற்சமயம் அவர்கள் பாட்டன் பாட்டியாகியுள்ளார்கள் அவர்களது அன்பான சுட்டித்தனமான குழந்தைகள் பெற்றோர்களாவிட்டனர். பெரும்பாலும் ஓய்வு காலத்தில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற பணத்தை முழுமையாக அல்லது அதில் பெரும் பகுதியை உரிய முறையில் செலவிடாமை அல்லது புத்திசாலித்தனமாக முதலீடுச் செய்யாமையினால் அவர்கள் மிகவும் கவலைக்குரிய முறையில் இறுதி வாழ்க்கையினை வாழ வேண்டி ஏற்படுகின்றது. ஒரு சில சந்தர்பங்களில் தங்களுடைய பிள்ளைகளுடனும் நல்லதொரு உறவு முறையினை கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். நாங்கள் அவர்களுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் செய்தோம் ஆனால் இன்று அவர்கள் எங்களை கண்டுக்கொள்வதில்லை" என பெற்றோர்கள் புலம்புகின்றார்கள். ஒரு சிலரது பிள்ளைகள் வெளிநாடுகளிலே வசிக்கின்றார்கள். மேலும் சிலரது கணவன் அல்லது மனைவி இறைவனடி சேர்ந்திருப்பர். இவ்வாறானதொரு சூழலே அவர்களது மனம் எப்பொழுதும் மரணத்தின் மீது அதிகளவு நாட்டம் கொள்வதற்கு ஏதுவாக அமைகின்றது. இந்நிலை காரணமாக ஓய்வு காலத்தை எட்டியவுடன் மனம் இறுதியான மரணத்தை நாடுகின்றது.

மரணத்தை புரிந்துகொள்ளல்

வாழ்வின் இறுதி அத்தியாயம் மரணம் என்பது நாம் அறிந்த உண்மையே. இவ்வத்தியாயத்தை வாழ்வின் குறுகிய அத்தியாயமாக கருதவியலாது. ஓய்வுகாலத்தை 60 வருடமாக கருதி நடைமுறையில் சாதாரண ஆயுள் 80 வருடங்களாக கருதினால்

இன்னும் 20 ஆண்டுகள் மேலதிகமாக வாழ வேண்டும். அது மொத்த ஆயுளில் வெறுமனே இருபத்தைந்து வீதமாகும். அது மனித வாழ்வில் குறுகிய காலமல்ல நீண்ட காலமாகும். 10 ஆண்டுகள் மேலதிகமாக வாழ நேர்தாலும் அதனை நீண்ட ஆயுளாகவே கருத வேண்டும். ஒருவர் இவ்வாறு நீண்ட காலமாக இம்மரணம் தொடர்பாக நினைத்துக் கொண்டு காலத்தை செலவிடுவாராயின் அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையினை மிகவும் பயனள்ள முறையில் களிப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட்டுள்ளாரென்றே கருத வேண்டும். ஆன்மீக வாழ்க்கையொன்றினை முன்னெடுக்க வேண்டுமாயின் துறவறம் பூண்டு நல்லதொரு உற்சாகமுள்ள துறவியாக வாழவேண்டும். புத்தரும் துறவிகளிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதனை பொதுநிலையினரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கமாட்டார். பொதுநிலையினரிடமிருந்து அர்தமுள்ள உலக வாழ்க்கையொன்றினையே எதிர்பார்க்கின்றார். இதன் மூலமாக மரணத்தை முழுமையாகவே மறந்து விட வேண்டுமென்று பொருள் கொள்ளவில்லை. மரணத்தை மறக்காது இறுதிதருணம் வரையில் நல்லதொரு பயனுள்ள மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையினை வாழவேண்டுமென்றே கூறப்படுகின்றது. மரணம் நிச்சயமானது என்பதை மட்டும் மனதில் கொள்ள வேண்டும். முன்னணி சமய தலைவர்களும் மரணத்தை தழுவியுள்ளார்கள். மரணத்தை எதிர்கொள்ளாது அதனை வெற்றிக்கொண்டவர்கள் எவரும் இல்லை. மரணம் எம்மை அச்சமூட்டுகின்ற கொலையாளியாக கருதுவது தவறாகும். நிதானமாக திருப்திகரமாக தேவையேற்படின் பயமின்றி அந்நிலைக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டும். ஏதேனுமொன்றினை நல்ல முறையில் செய்து முடித்துவிட்டால் அது வருந்தத்தக்க செயலல்ல மாறாக மகிழ்ச்சிக்குரிய செயலாகும். நல்லதொரு கதையை எழுதி முடித்த கதை ஆசிரியரும் நல்லதொரு ஓவியத்தை தீட்டி முடிந்த ஓவியனொருவன் தன்னுடைய கலை படைப்பினை நல்ல முறையில் செய்து முடித்தவுடன் அவன் மனதில் சோர்வு ஏற்படாது மாறாக மகிழ்ச்சியே தோன்றும். அதனைக் காட்டிலும் சிக்கலாகக் கூடியதாயினும் வாழ்வும் அதற்கு ஒப்பானதாகும். நல்லதொரு அர்தமுள்ள வாழ்க்கையினை வாழ்ந்த ஒருவர் மரணம் தொடர்பில் நல்லமுறையில் தன்னுடைய கலை படைப்பு வேலைகளை செய்து முடித்த கலைஞனொருவன் அல்லது ஓவியன் மனதினுள் எழுகின்ற திருப்தியிற்கு ஒப்பான திருப்தியை அடைய வேண்டும்.

வாழ்வின் யதார்த்தத்தை புரிந்துக்கொள்ளாது புலம்புதல் அல்லது செபித்த வண்ணம் இருப்பது அர்தமற்ற செயலாகும். சட்டவிரோதமான முறையில் பணத்தை ஈட்டிக்கொண்டு மேலும் அவ்வாறே தொடர்ந்து செய்து முறையற்ற முறையில் ஈட்டிக்கொள்கின்ற பணத்தின் ஒரு சிறு தொகையை சமய தேவைகளின் பொருட்டு வழங்குவது மூலமாக அவர்களின் வாழ்வு வளம் பெறாது அதன் மூலமாக அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்ற நன்மையும் கிட்டாது. அவர்கள் வாழ்வின் இறுதி காலத்தில் புத்தரை அல்லது இறைவனை ஏமாற்றுகின்ற ஏமாற்றுகாரர்களாகவே கருதப்படுவார்கள். ஆனாலும் எங்களுடைய சமயங்களானது பிழை செய்தவரை அப்பிழைகளை தொடர்ச்சியாக செய்தவாறே சமய காரியங்களில் ஈடுபடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கும் முறையிலேயே ஒழுங்கமையப்பெற்றுள்ளன. அது வெளிப்புறத்தே தர்மச் செயலாக விளங்கிய பொழுதிலும் உள்ளந்தரத்தில்

அதர்மச் செயலாகவே கருதப்படும். இப்பிரபல்யமான செயலை பின்பற்றி வாழ்க்கையின் இறுதி தருணத்தை நன்மைபயக்குவதாக மற்றும் நிம்மதியான மரணத்தை எதிர்கொள்ளவியலாது.

உத்தம மரணம்

மத்தும பண்டார சிறு பிள்ளையாயினும் அவரது மரணத்தை மிகவும் வண்ணமயமான மற்றும் அர்தமுள்ள மரணமாகவே கருத முடியும். அச்சிறு பிள்ளை மரணத்தை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு இரு தேர்வுகள் மாத்திரமே இருந்தன. ஒன்று அச்சத்துடன் மரணத்தை எதிர்க்கொள்வது மற்றையது வீரத்துடன் மரணத்தை எதிர்க்கொள்வதாகும். அவர் வீரத்துடன் மரணத்தை எதிர்க்கொண்டதன் மூலமாக இந்நாட்டின குழந்தை வீரனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளான்.

புத்தரும் ஞானம் பெற்ற பின்னர் அந்நாரால் கூறப்பட்ட ஆழமான உண்மையினை தன்னை பின்பற்றுகின்ற துறவிகள் அதனை மிகவும் எளிமையான முறையில் கருத்து புலப்படும் வகையில் பொதுநிலையினருக்கு எடுத்துரைத்து தன்னுடைய வயோதிப காலத்தில் மரண தருவாய் வரையில் இச்செயலை மிகவும் விருப்பத்துடன் முன்னெடுத்துச் சென்றார். அவர் இறுதியாக மிகவும் முன்னுதாரனமான முறையில் மற்றும் அர்தமுள்ள முறையில் மரணத்திற்கு முகங்கொடுத்தார். அது அவருள் காணப்பட்ட ஆழமான கருணையின் வெளிப்பாடாகுமென கருதலாம்.

வேடுவ தலைவன் அன்னதானத்தை வழங்கும் தருணத்தில் புத்தர் மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டு வயோதிப நிலையிலிருந்தார். வேடுவ தலைவன் தன்னால் முடிந்த உயரிய பொருட்களையே புத்தருக்கு அன்னதானமாக வழங்கினார். வேடுவ தலைவன் புத்தருக்கு அளித்த அன்னதானம் தொடர்பாக பல்வேறுப்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. காட்டு பன்றி இறைச்சியினைக் கொண்டு சமைக்கப்பட்ட உணவென பேராசிரியர் சுசரித்த கம்லத் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அது பன்றிகளுக்கு வழங்கப்படுகின்ற உணவெனவும் பல விமர்சகர்கள் கூறுகின்றார்கள். எது எவ்வாறாயினும் தானிருந்த நோயான நிலையிலும் வேடு தலைவனால் வழங்கப்பட்ட அன்னதானத்தை ஏற்றுக்கொண்டமையினால் அவர் மிக மோசமான நிலையில் நோயின் தாக்கத்திற்கு முகங்கொடுக்க நேரிட்டு மரணத்தை தழுவ நேரிடும் என்பதனை புத்தர் அறிந்திருந்தார். தனக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அன்னதானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையாயின் அந்த வேடுவ தலைவனை சோகத்தில் ஆழ்த்துமென அவர் நன்கறிந்திருந்தமையினால் தனக்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்துமென நன்கறிந்தே அவ்வுணவை உட்கொண்டார். அத்தோடு இத்துடன் தொடர்புடைய இரு பிரச்சினைகள் தொடர்பாகவும் அந்நார் தன்னுடைய அவதானத்தை செலுத்தினார். தமக்கு அளிக்கப்பட்ட அன்னதானத்தை உட்கொண்டமையினால் புத்தர் மிக விரைவாக மரணத்தை தழுவினார் எனும் செய்தியை வேடுவ தலைவன் அறிந்துக் கொண்டால் அச்செய்தியினை அவரால் ஒரு பொழுதும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சோகமாக மாற்றமடையும். அவ்வாறானதொரு நிலை ஏற்படாது தடுக்க வேண்டும். மறுபுறம் வேடுவ

தலைவன் வழங்கிய உணவின் காரணமாகவே புத்தர் மிக விரைவாக மரணத்தை தழுவினார் எனும் செய்தி அவரை பின்பற்றுகின்றவர்கள் அறிந்துக்கொண்டால் அவர்கள் மனங்களில் வேடுவ தலைவன் தொடர்பாக அதிகளவு கோபம் ஏற்படும். அதனையும் தடுக்க வேண்டும். புத்தர் இவ்விரு முக்கிய பிரச்சினைகளிற்கும் தீர்வினை வழங்கிய பின்னரே மரணத்தை தழுவினார். மரணத் தறுவாயிலும் அதிச்சிறந்த நபர்களால் மாத்திரமே இவ்வாறு நடந்துக்கொள்ளவியலும். அவர் எண்பது வயதில் பரிநிருவாணம் அடைந்தார்.

கிறிஸ்துநாதரின் மரணமும் மிகவும் அரிய வகை வர்ணமயத்தை எடுத்தியம்புகின்ற மரணமாக கருதலாம். அவரை தன்னுடைய தாய் மற்றும் சீடர்கள் முன்னிலையிலே சிலுவையில் ஆணி அடித்து கொன்றார்கள். ஒரு நபருக்கு செய்யக்கூடிய கடுமையான சித்திரவதையாக இதனைக் கருதலாம். இரு கைகளை சிலுவையில் வைத்து மற்றும் இரு கால்களை ஒன்றினைத்து ஆணி அடித்த பின்னர் உயிர் பிரியும் வரையில் சிலுவையில் ஆறு மணித்தியாலங்கள் தொடங்கவிட்டிருந்தார்கள். கிறிஸ்து நாதர் இம்மரணத்தை மிகவும் பொறுமையாகவும் எவ்வித கோபதாபங்களுமின்றி அச்சமுமின்றி முகங்கொடுத்தார். கிறிஸ்தவர்கள் இம்மரணத்தை உலகத்தாரை பாவத்திலிருந்து மீட்கும் பொருட்டு செய்த மாபெரும் தியாகமாகவே கருதுகின்றார்கள். இயேசுநாதர் 30 அல்லது 33 வயதிலே தன்னுடைய மரணத்திற்கு முகங்கொடுத்தார்.

சோக்ரட்டீசின் மரணம்.

அரிஸ்டோட்டலுக்கேற்ப, ஒழுக்கவியல் கோட்பாட்டின் ஆரம்பித்து வைத்த சோக்ரட்டீசின் மரணமும் (கி.மு 469-399) வரலாற்றில் உள்ளடக்கப்பட்ட மிகவும் வண்ணமயமானதும் கவர்ச்சிகரமானதுமான ஒரு மரணம்தான். இயங்கியல் அல்லது சொற்போர் எனக் கருதப்படும் கேள்விகள் மற்றும் பதில்கள் மூலம் செய்யப்படும் ஞான வேள்வி சோக்ரட்டீசின் உருவாக்கமாகும். நற்பண்போடு இணைக்கப்பட்ட ஞானத்தையே சோக்ரட்டீஸ் முக்கியமாகக் கருதினார். அவரின் அறிவுக்கு உரிமை கோரிய பிரபல நபர்கள் சோக்ரட்டீசினால் கேள்வி கேட்கப்பட்டார்கள். அதனூடாக அவர்களின் அறிவில் காணப்பட்ட பாரிய எல்லைகளை வெளிப்படுத்தியதோடு, நகரத்தின் இளைஞர்களுக்கு அறிவை வழங்குவதற்காக செயற்பட்டார். எவ்வாறாயினும் இறுதியில் சோக்ரட்டீஸ் இளைஞர்களை தவறாக வழிநடத்துகிறார் எனக் கருதி அவருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. அந்த வரலாற்று ரீதியான வழக்கு சீட்டிழுப்பின் மூலம் தேர்வு செய்யப்பட்ட 501 பேரைக் கொண்ட நடுவர் குழு ஒன்றினால் விசாரிக்கப்பட்டது. அங்கு சோக்ரட்டீசின் குழந்தைத் தனமாக விளக்கம் அளித்தார். விசாரணைக் குழுவில் 221 பேர் அவருக்கு சாதகமாக இருந்த அதேவேளை 280 பேர் எதிராக இருந்ததால் சோக்ரட்டீஸ் எதிர்த்தரப்பு விடுத்த குற்றச்சாட்டுகளுக்கு குற்றவாளியானார். குற்றஞ்சாட்டிய தரப்பு மரண தண்டனையைக் கோரியது. அங்கிருந்த முறைக்கேற்ப குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் குற்றவாளியாக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் குற்றஞ் சாட்டிய தரப்பினர் கோரிய தண்டனைக்குப் பதிலாக அதைவிடக்

குறைந்த மாற்றுத் தண்டனை ஒன்றை கோரும் உரிமை குற்றவாளியாக மாறியுள்ள குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு இருந்தது. அவ்விரு தண்டனைகளில் எதை வழங்குவது என்பதை நடுவர் குழு தீர்மானிக்க வேண்டும்.

சோக்ரட்டீஸ் மிகக் சிறிய தொகை தண்டப் பணத்தை செலுத்த உத்தரவிடுமாறு கோரினார். அவரது அந்தச் செயலை மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட ஒரு நபர் தண்டனையைக் குறைக்கும் வகையில் 100 ரூபா போன்ற மிகச் சிறிய தொகையை தண்டப் பணமாக செலுத்தக் கோருவதை ஒத்திருந்தது. இந்தச் செயலால் கோபமுற்ற நடுவர் குழாம் பெரும்பான்மையானவர்களின் இணக்கப்பாட்டுடன் மரண தண்டனையை விதித்தது. என்றாலும் சோக்ரட்டீஸ் அதைப் பற்றிய எந்தவித உணர்வுமின்றி இருந்த அவர் மரணம் என்பது கனவுகளற்ற நிலையான உறக்கமாக இருக்கலாம், இல்லையேல் அது அமரத்துவம் நிறைந்த உலகுக்குச் செல்லும் பயணமாக இருக்கலாம் அப்படியிருந்தால் தடைகளேதுமின்றி ஞானத்தைத் தேடிய தனது பயணத்தை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லலாம் என்பதாலும் மரண தண்டனையைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டதன் பின்னர் கைதாகியிருந்த சோக்ரட்டீஸை சிறையிலிருந்து தப்பிச் செல்ல வைக்க அவரது நண்பர்கள் திட்டம் தீட்டினர். ஆனால் அதற்கு சோக்ரட்டீஸ் உடன்படவில்லை. தனக்கு சட்டரீதியான தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அதனைத் தவிர்ப்பதற்கு சட்டவிரோதமாக எதையும் செய்தல் தவறு என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படும் அந் நாளில் அவரது விலங்குகள் அகற்றப்பட்டு சுதந்திரமாக அவரது நண்பர்களோடு பேசுவதற்கு அவருக்கு இடமளிக்கப்பட்டது. அழுது புலம்பும் மனைவியையும் குழந்தையையும் அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றிவிட்டு அவர் தனது இறுதிக் கோட்பாட்டு கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டார். சோக்ரட்டீஸின் இறு கோட்பாட்டு கலந்துரையாடல் மற்றும் அவரது மரணத் தருவாயை விபரிக்கும் பிளோட்டோவின் 'பீடோ' என்ற நூல் உலகின் மிகச் சிறந்த மகா காவியமாகவே கருதப்படுகிறது. விஷம் அருந்த வேண்டிய நேரத்துக்கு சற்று முன்னர் அவர் பேச்சை முடித்துக்கொண்டு குனித்து தனது மனைவி பிள்ளைகளை அருகே அழைத்து அவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்லி அனுப்பிவிட்டு தனது நண்பர்களை மாத்திரம் அங்கிருக்க அனுமதித்துவிட்டு தனக்கு விஷம் கொண்டுவந்திருப்பவரை அருகில் அழைத்து விக்ஷம் அருந்திய பின்னர் நடந்துகொள்வது எப்படி என்றும் அவர் கேட்டுக்கொண்டார். அதன் பின்னர் விக்ஷத்தை வாங்கி நிதானமாகவும் உற்சாகத்துடனும் அருந்தினார். அதுவரை கண்ணீரேதுமின்றி அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்த நண்பர்கள் அவர் விக்ஷம் அருந்தத் தொடங்கி அதனை முடிப்பதைப் பார்க்கையில் ஓலமிட்டழுதனர். அவர்களின் அந்தச் செயலை சோக்ரட்டீஸ் குறைகூறினார். அவர் சிறிது நேரம் அங்குமிங்கும் நடந்தார். அதன்பின்னர் சாய்ந்துகொண்டார். தூக்கிலிடுபவர் கால்களின் நாடியைப் பரிசோதித்தார்கள் முறையே கால்கள் குளிராகும் எனவும் அதன்பின்னர் அந்தக் குளிர் உடலில் மேல்நோக்கி நகரும் எனவும் இதயத்தை அண்மிக்கும் போது மரணம் நிகழும் எனவும் தூக்கிலிடுபவர்

சோக்ரட்டீசிடம் கூறினார். தீரென சோக்ரட்டீஸ் தனது முகத்தை மூடியிருந்த துணியை அகற்றிவிட்டு அங்கிருந்த நண்பரை அழைத்து 'கிறைட்டோ அஸ்கிலீபியஸ்க்கு தவறாமல் சேவல் ஒன்றை கொடு என கோரினார். நோயுற்றிருந்தவர்கள் குணமடையும்போது வைத்திய விஞ்ஞானத்தின் அதிபதியாகக் கருதப்பட்ட அஸ்கிலீபியஸ்க்கு சேவல் ஒன்றை வழங்கும் ஐதீகம் அன்று காணப்பட்டது. இதிலிருந்தும் சோக்ரட்டீஸ் மரணத்தை நிம்மதியாகவே கருதினார் என்பது விளங்குகிறது.

தான் சனநாயகத்திற்கு இறைவனால் வழங்கப்பட்ட ஒரு வகை கடிக்கும் ஈ எனவும் சனநாயகம் எனப்படுவது உன்னதமான குதிரை எனவும், அது அசைவத்தில் சோம்பேறித்தனம் மிக்கது என்பதால் அதனைக் கடித்து எழுப்ப வேண்டியது அவசியம் எனவும் சோக்ரட்டீஸ் கூறியிருந்தார். அவர் தனது முழு வாழ்நாளையும் விமர்சிக்கும் வகையில் கேள்வியெழுப்பல் எனப்படும் இலட்சிய நோக்கங்களுக்காகவே அர்ப்பணித்தார்.

மகாத்மான காந்தி, ஒரு மதம்சார் மனிதராக இருந்தார். என்றால் அவர் மரணம் தொடர்பிலும் மரணத்தின் பின்னர் என்ன நடக்கும் என்பதையும் யோசித்துக்கொண்டு தமது பெறுமதியான நேரத்தை வீணாக்கவில்லை. 78 வயதான நிலைமையிலும் அன்று இந்து முஸ்லிம் பிரச்சனையை தீர்த்துவைக்கும் போராட்டத்தில் மிகவும் தீவிரமாக சிரமம் பாராது ஈடுபட்டார். அவரது மரணத்துடன் கொழுந்துவிட்டெரிந்த அனைத்து போராட்டத் தீயும் ஒழிந்து அவரது உடல் தகனமான தீ மாத்திரமே இந்தியாவில் எஞ்சியது.

உலகில் இதுவரை தோன்றிய மிகச்சிறந்த விஞ்ஞானியாகக் கருதப்படும் அல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைனுக்கு (1879-1955) 1995 ஏப்ரல் 14ம் திகதி உடலின் உட்புறமாக இரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டது. அப்போது அவருக்கு வயது 76. சத்திரசிகிச்சை செய்து செயற்கையாக வாழ வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதிய அவர் தான் தனது கடமைகளைச் செய்து முடித்துள்ளதாக எண்ணுவதால் தமது உயிரை தன்னிச்சையாக விடுவதற்கு இடமளிக்குமாறு அமெரிக்க பிரின்ஸ்டன் வைத்தியசாலை அதிகாரிகளிடம் கோரிக்கை விடுத்தார். அவர் அடுத்தநாள் காலை உயிரிழந்தார். அவரும் தனது இறுதித் தறுவாய் வரை மிகவும் உற்சாகமாகச் செயற்பட்ட ஒரு உயர்ந்த விஞ்ஞானியாவார்.

அவ்வாறே டோல்ஸ்டோய், தமது 70வது வயதின்போது 20 கட்டைத் தூரத்தை சைக்கிளில் பயணித்துக் கொண்டாடினார். 82 வயதில் அவர் இறக்கும்வரை மிகவும் உற்சாகமாக செயற்றிறன்மிக்க வாழ்க்கையை நடத்தினார். அதுபோல, 97 வயது வரை வாழ்ந்த கணித மேதைய மற்றும் தத்துவவியலாளரான பார்ட்ரண்ட் ரசலும் இறக்கும் வரை உற்சாகமான செயற்றிறன் மிக்க வாழ்க்கை நடத்தினார். யுத்தத்துக்கு எதிரான அவரது கொள்கை காரணமாக 87 வயதில் சிறு சிறைத் தண்டனையொன்றையும் அனுபவித்தார். அவர் தனது 'மேல்நாட்டு தத்துவ வரலாறு' என்ற பாரிய நூலை தமது 75வது வயதில் எழுதினார்.

அவ்வாறே 88 வயது வரை வாழ்ந்த மைக்கல் அஞ்சலோ, என்ற ஓவியர் வத்திகானின் புனித பீற்றர் பசிலிக்கா கட்டிட உச்சியில் இருக்கும் ஓவியங்கள் அடங்கிய கோளவடிவமான உச்சியை திட்டமிட்டு வடிவமைத்தவர். இந்த வடிவமைப்பை செய்யும்போது அவருக்கு

வயது 88. என்றாலும் அதனை அவரால் முடிவுக்குக் கொண்டு வர முடியவில்லை. அவரது ஆக்கங்களில் பெரும்பாலானவை அவரது இறுதி 20 ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இன்னுமொரு முன்னணி ஓவியக் கலைஞரான ஸ்பெயின் நாட்டு பிரான்சிஸ்கோ டி கோயா (1746-1828) 82 வயதுவரை உயிர்வாழ்ந்ததோடு இறக்கும்வரை அந்தக் கலையில் ஈடுபட்ட ஒரு கலைஞர் ஆவார். 85 வயதுவரை வாழ்ந்த ஐசக் நியுட்டன் எனும் சிரேஷ்ட விஞ்ஞானியும் சாகும்வரை செயற்றிறனோடு வாழ்ந்தவர்தான்.

சிக்மன் பிரெய்ட் (1856-1939) 83 வயதில் வாய்ப் புற்றுநோயில் அவதியுற்றுக்கொண்டிருந்த நிலையிலும் தமது காரியங்களில் மிகவும் உற்சாகமாக ஈடுபட்ட ஒரு விஞ்ஞானியாவார். அவர் ஒரு தருணத்தில் இந்தப் புற்றுநோயைத் தன்னால் மேலும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாதுள்ளது எனவும் வாழ்க்கை முடிப்பதற்கு செயற்படுமாறும் தனது மகளை அதற்கு இணங்க வைக்குமாறும் தனது தனிப்பட்ட வைத்தியரை தன்னிடம் அழைத்து கேட்டுக்கொண்டார். முதலில் மகள் மறுத்த போதும் பின்னர் இணங்கினார். பின்னர் வைத்தியர் பிரெய்டுக்கு மோஃபீன் ஊசியேற்றினார் அதன் பலனாக அவர் மரணமடைந்தார்.

94 வயதுவரை வாழ்ந்த நோபல் பரிசுபெற்ற சிரேஷ்ட நாடக எழுத்தாளரான ஜோர்ஜ் பர்ணாட்கேஷாவும் (1856-1950) இறுதி நிமிடம் வரை உற்சாகமாக செயலாற்றியவர். அவரது மிகவும் பிரபலமானது எனக் கருதப்படும் 'ஆப்பிள் வண்டி' எனப்படும் ஆக்கம் அவரது 73வது வயதில் எழுதப்பட்டது. 82 வயது வரை நாடகங்களை எழுதினார்.

20ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிற்பக் கலைஞரான பிக்காசோ (1881-1973) 92 வயது வரை வாழ்ந்ததுடன் இறக்கும்வரை மிகவும் செயற்றிறன் மிக்கவராகக் காணப்பட்டார். 50,000க்கும் அதிகமான ஆக்கங்களை அவர் தனது வாழ்நாளில் செய்துள்ளார். சிக்காக்கோ நகரில் காணப்படுகின்ற 50 அடி உயரமான 'சிக்காக்கோ பிக்காசோ' எனப்படும் மிகப் பெரிய சிற்பத்தை செய்து முடிக்கும்போது அவருக்கு வயது 86.

அவ்வாறே ரஷ்யப் புரட்சியை மேற்கொள்காட்டி 14 தொகுதிகளைக் கொண்ட பாரிய நூலொன்றை எழுதிய ஈ.எச். கார் (1892-1982). அவர் இந்த வரலாற்று திட்டத்தை ஆரம்பிக்கும்போது அவருக்கும் 53 வயது. முடிக்கும் போது அவருக்கு 86 வயது.

நீண்ட நாள் வாழ்ந்து முதுமையடைந்த பின்னரும் இராஜதந்திரிகளாக வினைத்திறன்மிக்கவர்களாக வாழ்ந்த சிலர்:

அமெரிக்காவின் பென்ஜமின் பிரான்கிளின். (1706-1790) 84 வருடங்கள் வாழ்ந்தார். இராஜதந்திரி ஒருவர் என்பதுடன் இவர் ஒரு விஞ்ஞானியுமாவார்.

யுகொஸ்லாவியாவின் மாக்ஷல் டிட்டோ (1892-1980) 53 வயதில் அதிகாரத்துக்கு வந்து 87 வயதில் இறக்கும் வரையில் நாட்டின் ஆட்சியாளராக செயற்பட்டார்.

பிரித்தானியாவில் 2முறை பிரதமர் பதவியை வகித்த வின்சன்ட் சேர்ச்சில் 89 வயது வரையுமே அமைச்சரவையில் உற்சாகமான பிரதிநிதியாக செயற்பட்டார். அவர் இறக்கும்போது அவருக்கு வயது 90.

மொரோஜ் தேசாய் (1986-1995) இந்திரா காந்தியை தோற்கடித்து பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டது 81 வயதில். அவர் தாம் கழிக்கும் சிறுநீரில் ஒரு கோப்பை சிறுநீரை ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அருந்தும் பழக்கமுடையவர். அதனால் நீண்ட ஆயுளைப் பெற முடியும் என அவர் நம்பினார்.

இறக்கும்வரை தமது வாழ்வை மிகவும் உற்சாகமாகக் கொண்டுசென்ற பிரபல பாத்திரங்களில் பெண்களும் உள்ளனர். நவீன சங்கீத மற்றும் நடனக் கலைகளின் உருவாக்கியவர் எனக் கருதப்படும் அமெரிக்கரான மார்த்தா கிரஹம் (1894-1991). 97 வயது வரை வாழ்ந்ததுடன் 75 வயது வரையுமே நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றார். அதன்பின்னரும் சிலகாலம் அவர் நடனக் கலையைப் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியராக செயற்பட்டார்.

முன்பள்ளி முறையை உருவாக்கியவரான மரியா மொன்ட்டிகூரி என்பவரும் 81 வயதுவரை வாழ்ந்ததுடன் இறக்கும் வரை அவர் முன்பள்ளி முறைமையை உலகில் பிரபலப்படுத்தும் விடயத்தில் உற்சாகமாகச் செயற்பட்டார்.

விக்டோரியா மகாராணியார் (1814-1901) பிரித்தானிய வரலாற்றில் மிக நீண்டகாலம் (63 ஆண்டுகள்) முடிக்குரியவராக இருந்த மகாராணியாக இருந்தார். அவர் 18 வயதில் மகாராணியானார். அவரது காலத்தில்தான் பிரித்தானியா உலகில் காணப்பட்ட அனைத்து சாம்ராச்சியங்களிலும் மிகவும் பலம்படைத்த சாம்ராச்சியமாகவும் பிரித்தானியா உலகின் பணம்படைந்த நாடாகவும் மாறியது. அவர் 21 வயதில் தனது மைத்துனரான ஜர்மனியின் அல்பர்ட் இளவரசரை மணமுடித்து 9 பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த பின்னர் சுகவீனமடைந்த இளவரசர் 1861ல் காலமானார். அப்போது மகாராணியாரின் வயது 42. அதன் பின்னர் எந்தவொரு பொது நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொள்ளாதிருந்த அவரது மனநிலையை பிரதமர் பென்ஜமின் டிஸ்ராயெல் சரிப்படுத்தினார். அதன் பின்னர் மேலும் அவர் கருநிற ஆடைய அணிந்த போதும் 81 வயதில் இறக்கும் வரை உற்சாகத்துடன் பதவி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். பிரித்தானியாவின் முடிக்குரிய நபர்களில் அதிக மக்கள் விருப்பத்தைப் பெற்றவர் மகாராணியும் ஆவார்.

நீண்ட காலம் வாழ்ந்து மரணிக்கும் வரையில் உற்சாகமாகவும் செயற்றிறன் மிக்க வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடித்த இந்த அனைவருமே மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சி மரணத்தின் பின்னர் தமக்கு என்ன நடக்கும் என்பதை நினைத்துக் கொண்டு தமது பெறுமதியான நேரத்தினை வீணடிக்காதவர்கள் எனக் கருதப்பட வேண்டியவர்கள். ஆன்மீக விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கி செயற்பட்ட ஒரு தலைவராகக் கருதப்படக் கூடிய மகாத்மா காந்தி கூட அவ்வாறு செயற்படவில்லை. மரணம் மிகவும் பொதுவான மற்றும் இயற்கையால் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய வாழ்வின் எல்லையில் முகம்கொடுக்கவேண்டிய இனிமையான விடயமாகும். மரணத்தோடு மீண்டும் எழுந்திராத உறக்கம் வருகிறது. அந்த எளிமையான உண்மையை புரிந்துகொள்ளும்வரை சாதாரணமான உற்சாகமான வாழ்க்கையை வாழ முடியும். மரணம் வரும்போது அதனை அமைதியாகவும் திருப்தியாகவும் எதிர்கொள்ள முடியும்.

யமன்

காற்று வீசவும் அஞ்சும் ஓர் இரவில்
நட்சத்திரங்களுக்கிடையேயான
அமைதியின் அர்த்தம் என்ன என்று
நான் திகைத்த ஓர்கணம்.

கதவருகே யாருடைய நிழல் அது?

நான் அறிவேன்
அவர்களும் அறியார்
உணர்வதன் முன்பு
அதுவும் நிகழ்ந்தது...
மரணம்.

காரணம் அற்றது
நியாயம் அற்றது
கோட்பாடுகளும் விழுமியங்களும்
அவ்வவ் விடத்தே உறைந்து போக
முடிவிலா அமைதி

மூடப்பட்ட கதவு முகப்பில்
இருளில்
திசை தெரியாது

மோதி மோதிச் செட்டையடிக்கிற
புறாக்களைத்
தாங்கும் வலுவை என்
இதயம் இடிந்தது

இளைய வயதில்
உலகை வெறுத்தா
நிறங்களை உதிர்த்தன
வண்ணத்துப் பூச்சுகள்?
புழுதி படாது
பொன் இதழ் விரிந்த
சூரிய காந்தியாய்
நீர் தொடர் சூரிய இதழ்கள் விரியும்
தாமரைக் கதிராய்
நட்சத்திரங்களாய்
மறுபடி அவைகள் பிறக்கும்

அதுவரை
பொய்கைக் கரையில்
அலைகளைப் பார்த்திரு.

—சேரன்—

(நன்றி நினைவு கொள்ள)

நினைவுகள் அழிவதில்லை

- நடராசா சரவணன் -

தோழர் நடராஜா அவர்களின் தந்தை தம்பிராசா அவர்களின் இழப்புச் செய்தி ஒஸ்லோவில் வசிக்கும் எனக்கு சற்று காலதாமதமாகவே கிடைத்தது. சக தோழர் என்கிற வகையில் அவருடன் பல்வேறு அரசியல் நடவடிக்கைகளில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேன். அவருடன் சேர்ந்து சில காலம் நவ சம சமாஜக் கட்சியின் பத்திரிகையான “புதிய சமதர்மம்” பத்திரிகையின் பெரும்பாலான பணிகளை நான் ஆற்றிய காலமொன்றும் இருந்தது. என் தகப்பானாரின் பெயரைக் கொண்ட தோழரை என் அப்பாவை அனைவரும் அழைப்பது போலவே “நடா” என்று சுருக்கமாக அழைப்பார்கள். ஆனால் ஏனோ எனக்கு அப்படி அழைப்பதற்கு சற்று மனத் தடங்கல்கள் இருந்து வந்திருக்கின்றது. எனவே அவரை “தோழர்” என்கிற உன்னத சொல்லாலேயே இது வரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.

தோழர் நடாவின் தந்தையை விட்டு தூர வந்து அரசியல் பணியாற்றிய காலத்தில் அவரது தந்தையிடமிருந்து தூர இருப்பதையிட்டு ஏற்பட்ட இயலாமையை பகிர்ந்திருக்கிறார். குறிப்பாக அரசியல் காரணிகள் தோழர் நடாவை சொந்த ஊரான மட்டகளப்பிலிருந்து தள்ளியே வைத்திருந்தது.

அவரது தந்தை ஒரு தோர்ந்த தச்ச வேலை பார்க்கும் தச்சன். சொந்த ஊரான ஆறுமுகத்தான் குடியிருப்பிலிருந்து சற்று தூரப்போய் வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலையில் பணிபுரிந்த காலத்தில் கிராமத்துக்கு வெளியில் தன்னை வலுக்கட்டாயமாக பிடுங்கியெடுத்து வாழப்பழகிக்கொண்டவர். சொந்த நாட்டில் அரசியல் பணிகளால் உன் உயிர் போவதை விட ஏதோ ஒரு தூர தேசத்தில் உயிருடன் இருந்துவிட்டுப்போ என்று எனது தந்தை எனது புலப்பெயர்வின் போது அலுத்து தீர்த்தது போலவே. இந்திய இராணுவத்தின் கொடுமைகள் கிழக்கு மாகாணத்தில் மோசமாக அரங்கேறிய காலத்தில் தோழர் நடாவையும் அவரது தந்தை உள்நாட்டிலேயே இன்னொரு பிரதேசத்துக்கு வாழ அனுப்பி விட்டவர்.

அதுமட்டுமன்றி ஒரு இடதுசாரி இயக்கத்தின் முழுநேர உறுப்பினராக இருப்பவர்களின் வாழ்க்கைச் சுமை நாம் அனைவரும் அறிவோம். எப்போர்பட்ட நிதிநெருக்கடிகளை தோழர் நடாவின் குடும்பம் சுமக்க நேரிட்டபோது மீண்டும் அவரது தந்தை தம்பிராசா அவர்கள் கொழும்பு வந்து இந்த வயதிலும் தச்ச வேலை செய்து தோழரின் குடும்பத்துக்கு தோல்கொடுத்தவர்.

போர்க்கால கஷ்டங்களையும், பிள்ளைகளை திசைதிசையாக விட்டு பிரிந்தும், இங்குமங்குமாக வாழ நிர்வந்திக்கப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு பழகியவர் தம்பிராசா அவர்கள்.

எனது தந்தையின் இழப்பு நிகழ்ந்து 15 வருடங்கள் ஆகியும் இன்னமும் அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து என்னால் மீள முடியாது இருக்கிறது. அந்த நினைவுகள் தினசரி

என்னை அரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. எனது தினசரி கனவுகளில் அவர் பல பாத்திரங்களில் வந்து போகிறார் என்றால் அவர் எத்தனை தூரம் உயிருடனும், உணர்வுடனும் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறார் என்பதை அறியலாம்.

ஒஸ்லோ வீதிகளில் நடைபாதைகளில் அவருடன் நான் உரையாடிப்போவதைக் கண்டு எத்தனை பேர் எனக்கு பித்து பேதலித்துவிட்டது என்று இதுவரை நினைத்தார்களோ தெரியாது. ஆனாலும் அவர் என்னுடன் பயணித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். தினசரி கனவுகளில் தவறாமல் ஒரு பாத்திரமாக வந்து போவதைப் பற்றி அம்மாவின் நிறைய பகிர்ந்திருக்கிறேன். அம்மாவும் “தீபாவளி வருகிறது தானே... அவரது நினைவு நாள் வருகிறது தானே... அவர் நிச்சயம் வருவார்” என்பது போன்ற காரணங்களைக் கூறி ஆறுதல் கூறுவார் அம்மா. சமீபகாலமாக அவர் இல்லாத தனிமையை அதிகமாகவே உணர்கிறேன்.

ஒரு தந்தையின் இழப்பின் கொடூர மனச் சித்திரவதை அனுபவித்தவன், அனுபவித்து வருபவன் என்கிற வகையில் என் சக தோழர் நடாவின் தந்தையின் இழப்பை என்னால் உணர முடியும். அதனை ஈடு செய்ய உகைத்தில் எதுவும் இல்லாது போனாலும் அவர் விட்டுச் சென்ற நினைவுகள் அவரோடு நெடுங்காலம் வாழும்.

எனது தந்தையின் இழப்பின் போது அவரது 31 வது நினைவு நாளை ஒரு மதச் சடங்காக நடத்தவில்லை. பல்வேறு நிர்பந்தங்கள் இருந்தாலும் கூட நாங்கள் அந்த நாளை குடும்ப உறவினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரும் நினைவுகளையும், உணர்வுகளையும் பகிர்ந்துகொள்ளும் ஒரு நாளாகவே வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்தோம். வழமையான சமய கல்வெட்டாக வெளியிடப்படும் சிறு நூலைக் கூட சகலவித சமய உள்ளடக்கங்களையும் தவிர்த்துவிட்டு ஒரு பயன்மிக்க நினைவு நூலை உருவாக்கினோம். பல தோழர்கள் கூட அதில் எழுதியிருந்தார்கள்.

தோழர் நடாவும் அதேபோன்ற நிகழ்வையும், நூலையும் ஒப்பேற்றுவது மிகவும் மகிழ்வளிக்கிறது. எனது தந்தை குறித்த அந்த நூலில் நான் நினைவுகள் அழிவதில்லை என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தேன். அந்த தலைப்பை நூலுக்கும் தலைப்பாக வைத்தேன். அந்த கட்டுரையை தோழர் நடாவின் தந்தை மறைந்த திரு தம்பிராசா அவர்களின் நினைவுக்காக மீண்டும் இங்கு பகிர்கிறேன்.

நினைவுகள் பசுமையானவை, சுவையானவை. அது போல அவை கொடுமை யானவையும் சில வேளைகளில் அவலமானவையும் கூட அதன் உட்கிடக்கையைப் பொறுத்து உணர்வுபூர்வமாக வினையாற்றக்கூடியவை. நினைவுகளின் பாதிப்பு என்பது காலம் செல்ல செல்ல இழப்புகளின் வலியாகவும் கண்டிருக்கிறோம், பெற்றவற்றின் பசுமையாகவும் கூட கண்டு கடந்து வந்திருக்கிறோம். நினைவுகள் அனைவரதும் வாழ்க்கையில் முக்கியமான அங்கமாக இருக்கிறது. அனைவரதும் வாழ்க்கையில் பிரிக்க முடியாத பதிவுகள் அவை.

நினைவுகளுக்கும் கனவுகளுக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

நினைவுகள் யதார்த்தமானவை. உண்மையானவை. கடந்து போனவற்றை பதிவுகளாக எம்முன் கொண்டு வந்து சேர்ப்பிப்பவை. உணர்வுகளோடு புரண்டெழுபவை. கனவுகளோ புனைவானது. மாயையானது. போலியானது. அவை உண்மையாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை.

நமது மனப்பதிவுகள் அனைத்தும் பசுமையானவை என்றில்லை. அப்பதிவுகளைத் தாங்கிய அந் நினைவுகளுக்கு வெவ்வேறு பரிமாணங்கள் உள்ளன. அது வளர்த்தெடுத்து வந்த பரிணாமத்தைப் பொறுத்தது அது.

நினைவுகள் ஒவ்வொரு மானுட ஜீவிக்குள்ளும் உறைந்து கிடப்பவை. ஆனால் உறங்காதவை உயிர்ப்புள்ளவை.

போரினால் சிதைவுற்றிருக்கின்ற நமது தமிழ் சமூகத்துக்கு பல இழப்புகளையும் கடந்து அவ் இழப்புகளும் துயரமும் அவலமும் மிக்க மனப்பதிவுகளையும் ஊடறுத்து அதனிடையில் தெரிகின்ற பசுமையான நினைவுகளையும் உள்ளத்தில் எற்றிருக்கவே செய்கிறது. சிலிர்க்கச் செய்யும் நினைவுகளாகவும் இருக்கத் தான் செய்கிறது. அந்த பசுமைகளின் இழப்புகள் குறித்த நினைவுகள் பெரும் ஏக்கத்தை ஒருபுறமும் இழந்த சந்தோசங்கள் குறித்த விரக்தி கலந்த தவிப்புகள் இன்னொரு புறமுமாக பெரும் துயரத்தையும் தந்துகொண்டிருக்கும்.

ஒன்றை இழக்கின்ற போது அல்லது பிரிகின்ற போது அவற்றுடனான முன்னைய அனுபவங்கள் நினைவுகளாக எஞ்சுகின்றன.

நினைவுக்கு கொண்டு வரும் காரணிகள் பல இருக்கின்றன நபர்கள், இடங்கள். இசை, மணம், காலநிலை போன்றனவும் அப்பேற்பட்ட நினைவுட்டலை ஏற்படுத்த வல்லவை.

சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் நமக்கு குறிப்பான நினைவுகளை ஏற்படுத்து கிறவர்களாய் இருக்கிறார்கள். சில மணங்களானது அதற்கு முன்னர் அப்படி மணம் நுகர்ந்த போது நிகழ்ந்த நிகழ்வு குறித்த மனப்பதிவை நினைவுக்கு கொண்டு வருவதை நாம் உணர்ந்திருப்போம். சில இசை அல்லது பாடல்கள், பாடல் வரிகள் அல்லது ராகம் குறிப்பான பசுமையான அல்லது சோகமான நினைவுகளுக்கும் கொண்டு செல்லக்கூடும். சில வகை காலநிலை மழை, இடி மின்னல், முகில் இருள். மந்தம் என்பன கூட இப்படியான நினைவுகளை ஏற்படுத்த வல்லவை. சில இடங்கள், அல்லது மண் இதே பாத்திரத்தை ஆற்றும்.

நாம் கடக்கும் பல்வேறு பருவங்களும் பருவ கால பண்புகளும் பருவ கால வாழ்க்கை முறைகளும் நமக்கு நிறைய நினைவுகளை சொல்லும். ஒடித்திரிந்த காலம், பள்ளிக்காலம் தமது காதல் பருவ காலம். நண்பர்களுடன் கூடித்திரிந்த காலம் என்பன நம்மனைவருக்கும் நெஞ்சை விட்டகலா பசுமைகள். வயது கடந்த நிலையில் பலரின் எஞ்சிய காலத்தை அவர்களின் நினைவுகளே வாழச் செய்யும். தமது நினைவுகளை ஏனையோருடன் பகிர்ந்துகொள்வதில் அலாதியான சந்தோசத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைவார்கள். அந் நினைவுகளை பகிர்ந்து கொள்ள கிடைக்கின்ற நபர்களில் அதிக

விருப்பம் கொள்வார்கள்.

தேசப் பிரச்சினையின் விளைவாகவும். யுத்தத்தின் காரணமாகவும் இடம்பெயர்ந்த புலம்பெயர்ந்த அனைவருக்கும் தமது மண் குறித்தும் மண்ணின் வாசனை குறித்தும், சுற்றம், சூழல், அவர் தம் நினைவுகள் என அனைத்தும் பசுமையாகவே நிற்கும்.

தாயகத்திலிருந்து பிடுங்கப்பட்டு இத்தனை வருடங்களின் பின் அவர்களுக்கு எஞ்சியிருப்பது அந்த நினைவுகள் மாத்திரம் தான். உருக்குலைந்து போன ஊரும் உறவும் கண்டிருக்கிற புதிய கோலத்தை மனம் ஏற்றுகொள்ள மறுக்கின்ற துயரகரமாக தொடர்ந்து இருக்கும். பழைய ஊர் தமக்கு கிடைக்காதா பழைய பருவம் திரும்ப வாராதா? பழையவர்கள் உயிர்க்க மாட்டார்களா? பழைய குதூகலம் வந்து சேராதா? என ஏங்கும் நம்மவர்கள் எங்கில்லை?

ஒரு வகையில் எஞ்சிய வாழ்க்கையின் மீதான பற்றை இந்த நினைவுகள் தான் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். எஞ்சிய வாழ்க்கையின் மீதான நம்பிக்கையே இதில் தான் தங்கியிருக்கும். எண்ணிக்கையில் சிறிய அளவே இதற்கு மாறான நிலைமை இருக்கும்.

இப்படியாக ஒரு நிலையிலிருந்து இன்னொரு நிலைக்கு மாறுகின்ற போது அந் நிலையிலிருந்து அடுத்த நிலைக்கு அந்த நினைவுகளும் கடத்தப்படுகின்றன. ஆனால் நினைவுகள் சந்ததிக்கு சந்ததி கடத்தப்பட முடியாவை. நினைவுகள் அத்தனை உயிர்ப்புள்ளவை உணர்வு பூர்வமானவை. அத்தனை அனுபவபூர்வமானவை.

ஓயா நினைவுகள் அலையலையாய் களஞ்சியமாக இருப்பு கொண்டிருப்பவை. சமயத்தில் வெளிவந்து வலிமையையும் ஏற்படுத்தும். சிலவேளைகளில் வலியையும் ஏற்படுத்தும்.

அவரவர் தான் வாழும் வாழ்வின் மீதான பிடிப்பு மற்றும் பிரக்ஞையைப் பொறுத்து பண்பிலும் அளவிலும் நினைவுகளின் மீதான ஐக்கியமாதல் வேறுபடும்.

சிலர் அந் நினைவுகளுடன் சங்கமிப்பர். சிலர் அந்நினைவுகளிலிருந்து மீள வழி தேடுவர். சிலர் தன்னாலேயே சிரிப்பர். சிலர் தமக்குள்ளேயே அழுவர். சிலர் நினைவுகளால் ஆத்திர படபடப்புக்குள்ளாவர். இப்படி தனிமையிலேயே உணர்வு மேலிட ஐம் புலன்களும் தனக்குள் கதை பேசிக்கொள்ளும்.

நினைவுகள் ஒருவர் தான் கொண்டுள்ள ஆளுமை, பிரக்ஞை, உளப்பலம் என்பவற்றின் பண்பு. அளவு என்பனவற்றைப் பொறுத்து மனநோயாளியும் ஆகலாம். சிறந்த மனதிடம் கொண்ட போராளியும் ஆகலாம்.

நமது மரபில் “நினைவு கூருதல்” அல்லது “நினைவு கொள்ளல்” என்பதானது பண்பாட்டினதும், சமூக அமைப்பினதும் ஒரு அங்கமாகவே இருந்து வருகிறது. நமது கல்வி முறையில் மனனம் செய்யக்கோரும் நடைமுறை வழக்கில் உண்டு. புராணங்களைப் புனைந்து வழிவழியாக கடத்தி அதனை உண்மையாக நிறுவுவதிலும் நினைவு பாங்காற்றுகின்றன. அது போல சமயச் சடங்குகளாகவும். மதம் சார்ந்த நாளாகவும் நினைவுகள் திகழ்கின்றன. சிறு தெய்வ வழிபாடு உள்ள சமூகங்களில் அவை ஒரு நினைவு நாள் எனும் சாராம்சத்தையே அதன் பின்புலமாக கொண்டிருப்பதை

காணலாம்.

அனைத்துக்கும் மேல் இன்றைய தேசப் போராட்டம் பல இழப்புகளையும் சந்தித்து விட்டுள்ள ஒன்று. பலரது அர்ப்பணிப்புகள், தியாகங்கள் நிறைந்த வீரமிக்க போராட்டத்தில் நினைவுகள் என்பதானது மகத்தான பங்கை ஆற்றுகிறது.

அவை ஒரு அடக்குமுறையின் கொடுமையை நினைவுட்டுவதாகவும். அதற்கான வீரஞ்செறிந்த மரணங்களையும், மக்களதும், தேசத்தின் சொத்துக்களையும் சின்னங்களையும், குறியீடுகளையும் கூட நினைவு நாட்களாகவும். நினைவுக்குரிய வர்களாகவும் நினைவுச் சின்னங்களாகவும். நினைவுப் பொருட்களாகவும் கொள்கின்ற ஒரு தன்மையை காண்கிறோம்.

இப்படியாக “நினைவு” என்பதானது சமூகத்திலும் தனி நபர்களிலும் ஏற்படுத்தும் தாக்கமும் ஆற்றும் பாத்திரமும் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடியவை அல்ல. அந்த வகையில் நமக்கெல்லாம் இழப்புகள் சொல்லும் கதைகள் ஏராளம். இழப்புகளினால் நொந்து நொடிந்து போகிற போது அதன் மீது நினைவுகள் ஒரு எதிர்மறையான பாத்திரத்தை ஆற்றுகின்றன. அதுவே மீளவும் எழுவதற்கு ஊக்கியாக இருக்கக்கூடியவையாக இருப்பின் அது நேர்மறையாக பாத்திரத்தை ஆற்றுகிறது. இழப்புகளோடு சேர்ந்து வரும் நினைவுகள் கொடுமையானவை. அது உன்னதமானது அல்ல. அது வேதனையும் விரக்தியும், சோகமும், அவலமும், துயரமும் நிறைந்த கொடுமை.

கடந்தவற்றையும், இழந்தவற்றையும், முடிந்தவற்றையும், முடியாமல் போனவற்றையும், பசுமையான எச்சங்களையும் உணர்ச்சிபூர்வமாக அணுகுவது யதார்த்தமானது. இந்த நினைவுகளை வெற்றிகரமான திசையில் நேர்மறையாக எடுத்தாள்பவர்களே வெற்றிபெறக்கூடியவர்கள்.

ஆக, நினைவுகள் அழிவதில்லை.

அப்பா ஒரு நண்பனாய்...

- சிவஞானம் பிரபாகரன் -

Hello sivagnanam How are You? நான் எனது அப்பாவைக் காணும் போதெல்லாம் அடிக்கடி கேட்கும் ஒரு வினா. இதற்காக அவர் என்னோடு கோபம் கொண்டதில்லை. நானும் வருத்தப்பட்டதில்லை. ஏனெனில் நாமிருவரும் அப்பா - மகன் என்ற உறவுக்கு அப்பால் நண்பர்களாகவே பழகினோம். எந்த விடயத்தைப் பற்றியும் தீவிரமாக மணித்தியாலக் கணக்கில் விவாதிப்போம். முரண்பட்டாலும் குறித்த விடயத்திலேயே முரண் காணப்படுமேயொழிய உறவைப் பாதிக்காது. தைரியமாக எதையும் கையாளுவோம்.

நான் எனது ஆரம்பக் கல்வியை அல்மாத் தோட்டப் பாடசாலையில் கற்றாலும் பின்னர் நான் சிறந்த கல்வியைப் பெற வேண்டுமென இலங்கையின் முன்னணி தனியார் கல்லூரியான புனித தோமஸ் கல்லூரிக்கு பல கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் சேர்ப்பித்தார். 1983ம் ஆண்டு கலவரம் என் மனதை பெரிதும் பாதித்ததால் நானும் மற்றவர்களைப் போல் இக்கரைக்கு அக்கரைப் பச்சை காணும் ஒரு இந்திய விரும்பியாகவே இருந்தேன். இதை மாற்றியமைப்பதில் அப்பா வெற்றி கண்டார். ஒரு நல்ல உதாரணம் 1980 நடுப்பகுதியில் நான் கண்டியில் ஒரு கடை உரிமையாளருடன் உரையாடிய போது, “தம்பி நீங்கள் இந்திய சிட்டிசனா, இலங்கை சிட்டிசனா” என்று கேட்டார். நானும் பாருங்களேன் எங்கள் அப்பாவுக்குப் பைத்தியம் இலங்கை சிட்டிசன் எடுத்துள்ளார் என்றேன். அந்தக் கடை உரிமையாளரோ என் தந்தையின் நடவடிக்கை சரியே என்று என்னை ஏசினார். அந்த நிகழ்வே எனக்கு இலங்கை பற்றிய சிந்தனையை தூண்டியதாகும்.

பிறகு படிப்படியாக அப்பா என்னை இலங்கை குறிப்பாக மலையகம் பற்றிய சிந்தனையை வளர்ப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். நானும் மலையகம் பற்றிய தேடலில் தீவிரம் காட்டத் தொடங்கினேன். பல புத்தகங்களை இருவரும் வாசித்தோம். சாரல் நாடன் எழுதிய தேசபக்தன், கோ. நடேசய்யர் புத்தகத்தை நான் வாசிப்பதற்கு வாங்கி வந்திருந்த வேளையில் நான் ஏதோ குறிப்பிட அவர், இந்த புத்தகத்தில் இத்தனையாம் பக்கத்தில் “நாம் ஏனென்று கேள்வி கேட்பதற்கல்ல சேவை செய்து மடிவதற்கே ('It is not Our business to reason why, but what it is to seve and die') என்று ஒரு காங்காணியின் கல்லறையில் எழுதியிருப்பதாக கோ. நடேசய்யர் அன்றே சட்டசபையில் குறிப்பிட்டு, இதுவே மலையகத் தமிழரின் நிலை எனக் குறிப்பிட்டதாகக் கூறினார். நான் ஆச்சரியப்பட அப்பாவோ தான் அந்தப் புத்தகத்தை முதல் நாள் இரவே படித்து விட்டதாகக் கூறினார். அதோடு நில்லாமல் அந்த வாசகத்தை நாம் மாற்றி எழுத வேண்டும் என்றார். எப்படி என்று கேட்டபோது (it is our business to reason why, but it is not to seve and die') ‘சேவை செய்து மடிவது மட்டுமல்ல’ ஏனென்று கேள்வியை எழுப்ப

வேண்டும். இது எவ்வளவு தூரம் அவர் மலையக சமூகம் மீது பற்றுக் கொண்டுள்ளார் என்பதை எனக்கு உணர்த்தியது. மேலும் நான் இந்திய வம்சாவளித் தமிழரல்ல. நாம் இந்நாட்டுப் பிரஜைகள். எனவே மலையகத் தமிழர் என்றே அழைக்க வேண்டுமென்றார்.

மற்றுமொரு சம்பவம் 1989களில் பெ. சந்திரசேகரன் மலையக மக்கள் முன்னணியை ஆரம்பித்த போது எனக்கு 17 வயதிருக்கும். நானும் அவரை ஆதரிக்க வேண்டுமென்ற போது மிகவும் கோபப்பட்டவாறு எதிர்த்தார். மலையக மக்கள் முன்னணியால் மலையகத்துக்கு சரியான வழியைக் காட்ட முடியாது. தயவு செய்து அந்த முடிவை மாற்றிக் கொள் என்றார்.

மறுபுறம் 1989இல் நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இந்த போது சக மலையக மாணவர்களுடன் சேர்ந்து புதிய பண்பாட்டு அமைப்பை ஆரம்பித்த போது, அப்பா மிகவும் உற்சாகப்பட்டார். எம்மையும் ஊக்குவித்தார். சரியான முடிவென தட்டிக் கொடுத்தார். ஆலோசனைகளை வழங்கியதுடன் தன் அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டார். எமது ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் ஏதோ ஒரு வகையில் அவரது பங்களிப்பை கண்டோம்.

மலையகத்தில் கல்வி வாய்ப்புகள் குறைவு என்பதால் எனக்கு ஆரம்பம் முதலே சிறந்த கல்வியுட்பட எண்ணினார். என்னை பொறியியலாளராக்க எண்ணினார். எனது பாலர் வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழகம் வரையான கல்வியில் நான் விடுதியிலேயே தங்க வேண்டி நிலை. எனவே நாம் அடிக்கடி எழுதிக் கொள்ளும் கடிதங்கள் பல பக்கங்களில் இருக்கும். சிலவேளை சிறுபிள்ளைத் தனமானதாகவும் இருக்கும். ஆனால் அந்த மடல்கள் தான் எங்கள் உயிரோட்டமுள்ள அன்பின் அத்திவாரக் கற்கள்! அப்பா என்னை பொறியியலாளராக ஆக்க எண்ணிய போதிலும் எனக்கு முகாமைத்துவ துறையிலேயே பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. அதற்காக அவர் கவலைப்படவில்லை. ஒரு மலையக தந்தை என்ற நிலையிலிருந்து சந்தோசப்பட்டார். நான் பகுதிநேர செய்தியாளர் தொழிலை செய்த போது பல விடயங்களை அவர் சொல்லி தந்தார். செய்தித்துறை பயிற்சிக்காக சுவீடன் அரசாங்கம் என்னை அழைத்ததை கேட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தார். மேலும் தன்னால் விமான நிலையம் வரை வர பஸ்ஸில் வந்து வழியனுக்கி “நல்லபடியாக போயிட்டு வாப்பா” என்று கண்கலங்கினார். முதல் தடவையாக அவர் கண்கலங்கியதை அன்று நான் கண்டேன். இது ஆனந்தக் கண்ணீரா? முதல் தடவையாக பிரியும் கவலையின் கண்ணீரா? தெரியவில்லை. எனது பல்கலைக்கழக பட்டமளிப்பு விழாவிற்கு அம்மாவை மட்டும் அழைத்துப் போகுமாறு கூறினார். அப்பாவாகவல்ல நண்பனாக வாங்க என்றவுடன் மறு பேச்சின்றி என்னோடு வந்துவிட்டார். ஆனால் இன்று நான் முகாமைத்துவ துறையில் முதுமாணி பட்டத்தை பூர்த்தி செய்யும் தருவாயில் யாரை அப்பாவாக/ நண்பனாக அழைத்து போவது என்ற போராட்டம் எனது மனதுக்குள்ளே இன்று நடந்து கொண்டுள்ளது.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை முடித்த நான் கொழும்பில் தொழில்புரிய ஆரம்பித்த பின்னர் வெள்ளி இரவு பஸ் ஏறி சனி காலையில் வீட்டிற்கு வந்துவிடுவது வழக்கம். ஒவ்வொரு சனி காலையிலும் அவர் என் வருகைக்காக குளிரையும் பொருட்படுத்தாது

வெளியில் பாதையையே பார்த்திருப்பார். சனி இரவு பன்னிரண்டு, ஒரு மணி வரை பல விடயங்கள் பற்றியும் அளவளாவுவார். மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை புறப்படும் போது பஸ் ஏறும்வரை வந்து வழியனுப்பி வைப்பார். எனது உயர்கல்வி நடவடிக்கைகள் காரணமாக கடந்த இரண்டு வருடங்களாக என்னால் ஒவ்வொரு வாரமும் வர முடியாது போயிற்று. அக்கா சொல்வாள் “இந்த கிழமை தம்பி வருவானா?” என அப்பா அடிக்கடி கேட்பதாக. நானும் இந்த வருட இறுதியுடன் என் கல்வி நடவடிக்கைகள் முடிந்துவிடும் பிறகு உங்களுடனேயே வந்து இருந்து விடுகிறேன் என்று அப்பாவிடம் கூறி இருந்தேன். ஆனால் எல்லாமே இன்று மாறிவிட்டது.

அப்பா வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட போது நான் வந்து அவருடன் இருந்தேன். குணமாகிவிடுவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. நுவரெலியா வைத்தியசாலையிலிருந்து கண்டிக்கு அழைத்துச் சென்ற போது அவர் என் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டதை நினைக்கும் போது விழிகள் அடங்க மறுக்கின்றன. இறுதியாக கண்டி வைத்தியசாலையில் நான் அவரை பார்த்த போது ஏதோ சொல்ல நினைத்தார். முடியவில்லை. மறுநாள் காலையில் நாங்கள் சென்ற போது அப்பாவை காணவில்லை. நான் போய் பிரேத அறையில் பார்த்த போது அமைதியாக நீண்ட உறக்கத்தில் இருந்தார். அந்த உறக்கம் நிரந்தரமானது என்பதை அப்போது என் மனம் உறுதிப்படுத்தியது.

என்னால் அழுகையை மறைக்கவோ அடக்கவோ முடியவில்லை. அம்மா தைரியமூட்டினார். அப்பாவின் விருப்பப்படி அவரது கண்களை தானம் செய்ய வேண்டுமென்ற போது அம்மா அனுமதி வழங்கினார். தானம் செய்யப்பட்ட கண்கள் உயிரோட்டத்துடன் இருப்பதை கண்டேன். அதன் பின்னே மனதை ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டேன்.

இனி என் வருகைக்காக அவர் காத்திருக்கப் போவதில்லை. இரவு விழித்திருந்து கதைக்கப் போவதுமில்லை. இன்று அப்பா என்ற நண்பனை நான் இழந்தாலும் அவரது உணர்வுகளும், இலட்சியங்களும் எம்மோடு என்றுமிருக்கும். அவர் எமக்கு காட்டிய அந்த இலட்சிய பாதையை தொடர்ந்து முன்னெடுத்து மலையக சமூக மாற்றத்திற்கு துணை நிற்போம் என்ற உறுதி எமக்கு நம்பிக்கையுட்டுகின்றது.

தந்தை வழி

தந்தைவழியென்பது தனையனின் தரம்பாக்கும் வழி!
என் தந்தைவழியில் சமகால தலைவன் நீங்கள்
தந்தையின் கண்டிப்பு என்னைக் கடிவாளமிட்டபோதெல்லாம்
என் ஆசைகளுக்கான பிரதிநிதியாய் குரல் கொடுத்தவர்

தான்! தனக்கு! தன்னுடையது! என்றிருக்கும் இவ்வுலகில்
தன்கென ஒன்றையும் வைக்காது-எப்போதும்
பிறருக்காய் தர்மம் ஈய்ந்து
பிறருக்காகவே வாழ்ந்தவர்- நீங்கள்

பொருள் தேடி பிறநாடு செல்லும் போது
பிரிந்திருக்கிறோம் சிலகாலம் என்றல்லவா நினைத்தேன்!
மீண்டும் உம்மை மீட்க முடியாது விதிபிரிக்கும் என
ஒருகணமும் எண்ணவில்லை

என் கனவுகள் நனவாகும் போது-அதை
என்னுள் விதைத்திட்ட நீங்கள்
கின்று நினைவாக மட்டுமே இருப்பீர்கள்
என்றுநான் நிஜமாக நினைத்ததில்லை!

“தாத்தா”என்று நான் அழைக்கும்
தன்னிகரில்லா தோழனே!
தலைமுறைகள் பல கடந்தாலும்
உம் தடம் பார்த்தே எம் வழி அமையும்

- என். அமல -

மரண அறிவித்தல்

மண்மகிழ

1933

01

13

கண்நெகிழ

2016

01

22

அமரர்

கண்டுமணி தம்பிராசா அவர்கள்
(அண்ணா வீதி கறுவாக்கேணி வாழைச்சேனை)

ஆறுமுகத்தான்குடியிருப்பை பிறப்பிடமாகவும் கறுவாக்கேணியை
வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட அமரர் கண்டுமணி தம்பிராசா அவர்கள்
22.01.2016 அன்று இறையடி சேர்ந்தார்.

அன்னார் காலம் சென்ற கண்டுமணி சந்தனம் ஆகியோரின் அன்பு மகனும்,

திருமதி விசாலாட்சியின் பாசமிகு கணவரும்,

காலஞ் சென்ற அருணாசலம் சந்தனம் என்பவரின் மருமகனும்

காலஞ் சென்ற செல்லம்மா, கண்ணகை நாகமணி, கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் சகோதரரும்,

பத்மாதேவி, நடராஜா, தேவராணி சுசிகலாதேவி, காலஞ் சென்ற (இளைய மகன் தேவராசா)

ஆகியோரின் அன்புத்தந்தையும்,

சிவமணி சிவசுந்தரம், லட்சுமி, சௌந்தரி ஆகியோரின் மைத்துணரும்,

மகாதேவன், ஆனந்தி, காலஞ்சென்ற விஜயநாதன் ஆகியோரின் மாமனாரும்,

மதியூரதன், மதிவீணா, மதிசன், மதிசாந், சந்திரவாணு, நிலுக்கா, விதுசியன், சதுர்சியன்

ஆகியோரின் அம்மப்பாவும்,

சுந்தரன், மகேஸ்வரன், கிரிசாந் (ரண்டன்) ஆகியோரின் அப்பப்பாவும் ஆவார்.

அன்னாரின் நல்லடக்கம் இன்று 22.01.2016 சனிக்கிழமை பி.ப 4.00 மணியளவில்
கறுவாக்கேணி பொது மயானத்தில் இடம்பெறும்.

இத்தகவலை உற்றார் உறவினர் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வண்ணம்
அன்னாரின் பிரிவால் துயருறும்
குடும்பத்தினர்
அண்ணாவீதி, கறுவாக்கேணி

வின் அச்சகம் வாழைச்சேனை 0652258375

அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்

மண்ணில்

1933

01

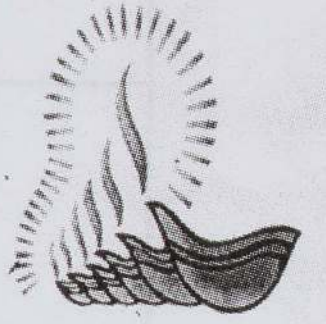
13

விண்ணில்

2016

01

22

அமரர்
கண்டுமணி தம்பிராசா அவர்கள்
(அண்ணா வீதி கறுவாக்கேணி வாகைச்சேனை)

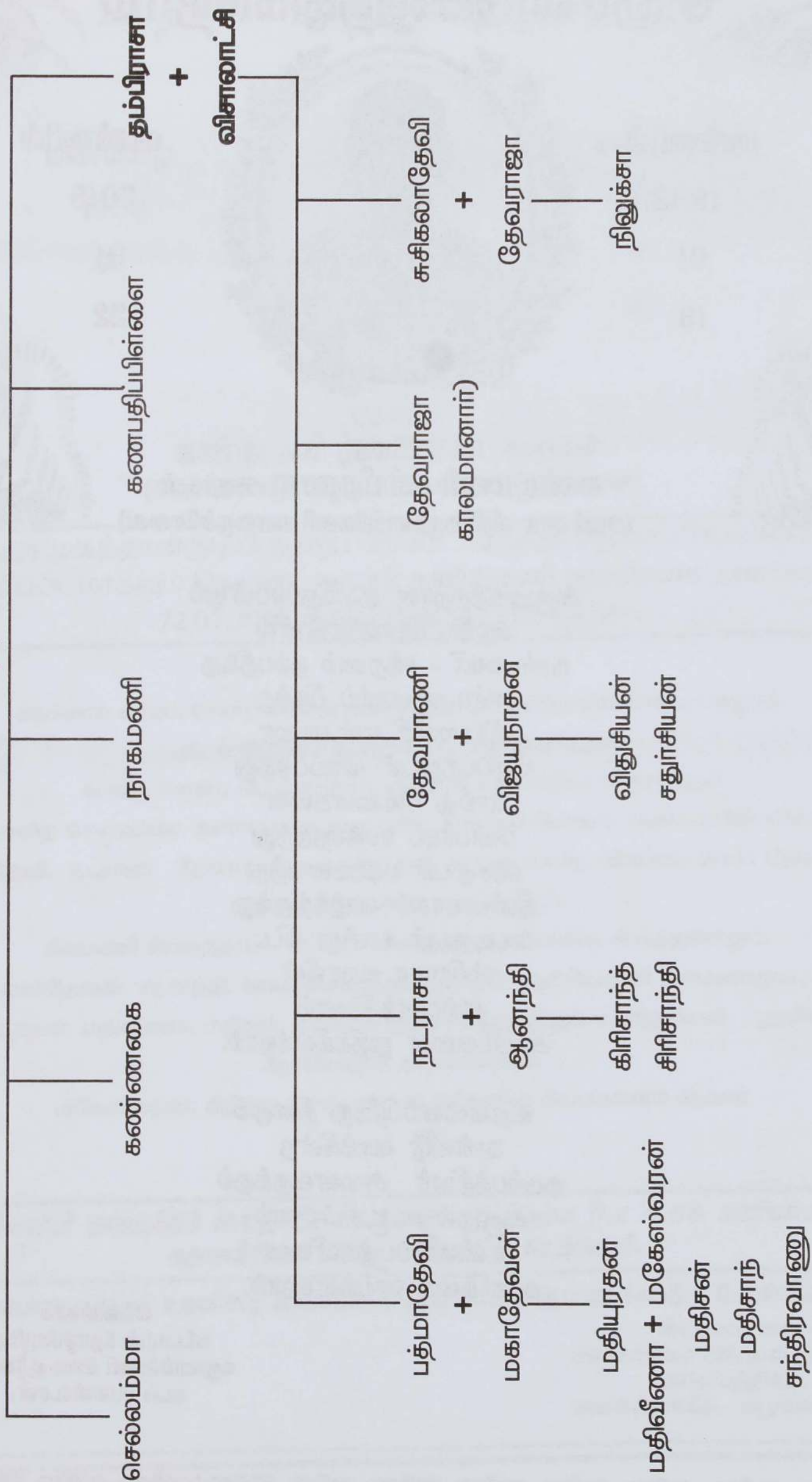
ஆறுமுகத்ததான குடியிருப்பென்ழும்
அழகிய கிராமந்தன்னில்
கண்டுமணி - சந்தனம் தம்பதிக்கு
அன்பு மகனாய்ப் பிறந்து
விசாலாட்சி என்.பாறை
விருப்பத்துடன் கைப்பிடித்து
பாசம்கு பிள்ளைகளை
பண்பாகப் பெற்றெடுத்து
செய்முடன் படிக்கவைத்து
நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்து
கடவுளுடன் கலந்து விட்ட
தம்பிராசா ஜயாவின்
ஆத்மசாந்திக்காய்
ஆண்டவனை துதிக்கின்றோம்.

உறவினைப்பிரிந்து தினமும்
கண்ணீர் வடிக்கின்ற
குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும்
ஆறுதல் கூறுகின்றோம்
கண்ணீர்ப்பூக்களனை
காணிக்கை செய்கின்றோம்.

இவ்வண்ணம்
கட்டாரில் தொழில்புரியும்
கறுவாக்கேணி இளைஞர்களின்
கடல் பெளன்டேசன்.

கண்டுமணி - சந்தனம்

மீன்பாடும் தேனாடு

கடல்மடிப்பிறந்த கதரோன்
கார்ருள் கீழ்த்துச் சர்க்கும்
புகழ் தன்னைக் கொண்ட கீழ்க்கன்
பு வென மலர்ந்த பூம்

உடல் தன்னை மண்ணுக்கீந்து
உயர்னையே தம்முக்குத் தந்த
தமிழ் மறவர் தடம் பதீத்து
களமாடிய வீரர் தேசம்

பாலோடு தேனும் தயிரும்
பருவத்தே வளைந்த கனியும்
நெல்லோடு மீனும், பலாவும்
நிறையவே விழைந்த நாடு

வைகறைத் தென்றல் வீசும்
வடிவாகத் தாளை நுக்கும்
மட்டு நகர் என்னும் எங்கள்
வண்ணம்கு அழகன் வடிவம்

மாவல்கங்கைப் பெண்ணாள்
மாலையிட்ட மண்ணில் வசந்தம்
பூவுழி மங்கையர் அன்பால்
பொல்வற்றுத் தனமுமம் தளிர்க்கும்

பண்ணோடு பாடல் கேட்கும்
புரதமும், கஉத்தும் நடக்கும்
மண்ணோடு பிறந்த கலையும்,
வாழ்வும்
மகிழ்வோடு நிலையாய் உயரும்
மா மயில் தோகை வீரத்தாடும்
மனிமதக் குயில்கள் பாடும்

தேமதுரத் தம்முன் ஓசை
தெருவெல்லாம் ஓங்க் ஓல்க்கும்
வங்காளக் கடலின் மடியில்
வனப்புறத் தவழும் ஆற்றல்
பொங்குமோர் அழகன் அணைப்பில்
களப் பெல்லாம் மீன்கள் பாடும்

முகலாடை தன்னைக் கழைந்து
மோகத் தால் முகமும் சுவந்து
முழுநிலாப் பெண்ணின் வடிவம்
முத்துப் போல் ஓளிரும் காலம்

இன, மத, மொழிகளென்ற
இழிவு தரும் பேதமன்றி
மனமெல்லாம் அன்பை விதைத்து
மலையென உயர்ந்த பீடம்

ஆயதோர் கல்வி கலைகள்
அழகுறு வளையாட்டு, வீரம்
தூய தோம்ப இறையில் பக்தி
துலங்க்கும் செல்வம், அறிவு

வாய் நிறைந்த சீர்ப்பனோடு
வாசல்ல் நின்று வணங்கி
வாருமென அழைத்துச் சென்று
விருந்தோம்பும் இனிய அன்பு

இணையற்ற அழகு மீளும்
எங்களது மட்டு நகரில்
எழில் வளம் சுரந்து ஓளிரும்
இதயத் தால் வணங்குகின்றோம்

‘கலாபுஷணம்,

தறுவாக்கேண் முத்துமாதவன்’